

ODJECI

IZ ŽIVOTA PROVINCIJE PRESVETOG SRCA ISUSOVA
Školskih sestara franjevaka - SPLIT, Lovret

God. 2006./XXXVI.

Br. 1/140

SADRŽAJ

RIJEČ PROVINCIJALNE PREDSTOJNICE.....	3
IZ GENERALATA	
Okružnica vrhovne predstojnice.....	4
Plan rada Vrhovnoga vijeća 2005.-2011.	5
IZ PROVINCIJALATA	
Sjednice Provincijalnoga vijeća	7
Obavijesti.....	9
ZBIVANJA I OSVRTI	
Dan posvećenoga života.....	11
Zadar... Zadar... Zadar... ..	12
Nakon dugih godina čekanja	14
Posljednja «simfonija» u Vatroslava Lisinskog u Zadru.....	15
U dom ćemo Gospodnji radosni ići.....	16
Duhovne obnove za mlade	18
Spomen prve godišnjice smrti Pape Ivana Pavla II.	19

JEKA IZ AFRIKE

Prvi zavjeti.....	21
Ulazak u postulaturu.....	21
Dan posvećenoga života.....	22
Rad u prosvjeti.....	24

USKRSNE ČESTITKE.....

NAŠI POKOJNICI

Sestre naše Kongregacije.....	29
Roditelji, braća i sestre.....	29
Andrija Bilobrk.....	29
Iva Prkić.....	30
Mara Vuković.....	31
Janja Čirjak.....	32
Mons. Šime Duka.....	33

IZ ŽIVOTA NAŠE KONGREGACIJE

Iz mariborske provincije.....	35
Iz splitske provincije.....	36
Iz tršćanske provincije.....	37
Iz lemonske provincije.....	38
Iz mostarske provincije.....	38
Iz argentinsko-urugvajске provincije.....	39
Iz sarajevske provincije.....	40
Iz koruške provincije.....	41
Iz paragvajске provincije.....	42
Iz rimske regije.....	43

PRILOZI

Zajedno - Glasilo Vijeća hrvatskih franjevačkih zajednica.....	44
--	----

Izdaje:

Provincijalat Provincije Presvetoga Srca Isusova školskih sestara franjevaka Krista Kralja
21000 Split, Lovretska 9

Uređuje: s. Marija Petra Vučemilo

tel. 021/ 319-805

e-mail: skolske-sestre-franjevke@st.htnet.hr

RIJEČ PROVINCIJALNE PREDSTOJNICE

Drage sestre!

Prije nekoliko mjeseci papa Benedikt XVI. objavio je svoju prvu i programatsku encikliku *Deus caritas est. Bog je ljubav*. Iznenadujuće mudrim i jednostavnim riječima u srce Crkve i svijeta postavio je središnju temu kršćanske vjere: Ljubav. *Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu* (1 Iv 4,16).

Papa nam, kako sam piše, želi govoriti o ljubavi kojom nas Bog ispunja i koju moramo drugima prenositi i s njima dijeliti. U suvremenom svijetu želi pobuditi obnovljenu snagu i zauzimanje u čovjekovu odgovoru na božansku ljubav (br. 1). Divno je to iskazao jedan povjesničar naslovom svoga komentara Papine enciklike: *Probuditi zoru dana ljubavi*.

Doista, Papa svojom enciklikom u svima nama želi pobuditi iskustveno poznavanje ljubavi koju Bog ima prema nama, koju On na tajanstven i besplatan način daje čovjeku. Duboka je povezanost Božje ljubavi sa stvarnošću ljudske ljubavi, kojoj su nužna čišćenja i sazrijevanja. Naša ljubav može i treba rasti, do punine zrele ljubavi, do ljubavi koja želi sreću, dobro drugoga, do ljubavi koja se nesebično dariva, a istovremeno zna primati. Do ljubavi koja je jedna i nerazdvojna: prema Bogu i prema bližnjemu.

Probuditi dakle istinsku, kršćansku ljubav znači pobuditi i probuditi susret s događajem, s Osobom da svima možemo riječju i djelima posvjedočiti: *I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj* (1 Iv 4,16).

Kao pojedinci i kao zajednice pozvani smo obnoviti se u ljubavi. Naš cjelokupni život trebao bi biti život ljubavi i služenja, kako smo to obećale po zavjetima. Jednom riječju, naš bi život morao biti *caritas*, ljubav. Svjesne smo da svaka od nas može činiti bolje i više. Ta svijest daje nam čvrstu nadu: nismo učinile sve u našem životu, možemo ljubiti više i bolje u svakoj situaciji, možemo nadići naša ograničenja. U tom smislu pozvane smo probuditi *zoru dana ljubavi* u našim zajednicama, u okruženjima u kojima živimo, u svakodnevicu. Jer, na koncu ostaje samo ljubav.

Ohrabruju nas brojni primjeri svetih utemeljitelja i utemeljiteljica koji su svojim životom služenja odjelotvorili ljubav, unijeli svjetlo ljubavi u Crkvu i u svijet. Koliku li je ljubav probudio, i danas budi, sveti naš otac Franjo! Pomislimo i na početke naše zajednice: svoje postojanje započela je *srcem koje vidi* gdje je potrebna ljubav. I djelovala je u skladu s tim.

Djela čudesne Božje ljubavi doživljavamo i mi danas. U želji da odgovorimo još više na potrebe ljudi, nastanile smo naš novosagrađeni samostan u Zadru i nadograđeni dio samostana u Bukavu, u siromašnoj četvrti u Muhungu. Mnogo puta i na mnogostruke načine i u ovim pothvatima Bog nam se pokazao djelima svoje ljubavi. Izazov je to da i sada srcem prepoznamo gdje je potrebna ljubav. I da odgovorimo u skladu s tim.

Ljubav je svjetlo – u konačnici jedino svjetlo – koje uvijek iznova rasvjetljuje svijet obavijen tamom i daje nam hrabrosti potrebne za život i djelovanje. Ljubav je moguća i mi smo je sposobni prakticirati jer smo stvoreni na sliku Božju. Živjeti ljubav i tako omogućiti da Božje svjetlo uđe u svijet! (br. 39) Na to nas poziva Sveti otac svojom enciklikom.

Probudimo zoru jutarnju, zoru blagdana Ljubavi, zoru Uskrsa! U svem našem djelovanju neka nas uvijek pokreće ljubav Kristova! Odvažno stupajmo putem njegove ljubavi! U tim mislima i ohrabrenjima svima, vama sestre, svim našim prijateljima i dobročiniteljima želim sretan Uskrs!

Vaša s. Klara

Uskrs, 2006.

IZ GENERALATA

Prot.n. 288c/2006.

Grottaferrata, Korizma 2006.

Svim sestrama Kongregacije

Drage sestre!

*Odvest ću je u pustinju i njenu progovoriti srcu.
(Hoš 2,16)*

Kršćanska duhovna tradicija uvijek je "čitala" vrijeme korizme kroz sliku pustinje koja je mjesto prolaza i očišćenja; mjesto tišine i susreta s Bogom; mjesto kušnje i iskustva Božje vjernosti koja je uvijek na djelu i koje smo svjesni samo kad dođemo na "rub" vlastite snage i slabosti.

Slika pustinje bitna je za razumijevanje kršćanskog života: on je u znaku kušnje na putu između "već" i "još ne", do ulaska u Božji počinak. Na tom putu prolazimo trenutke žala "za Egiptom", za stvarnim ili zamišljenim sigurnostima; mrmljamo; bojimo se novog, bojimo se sutrašnjeg dana u kojem ne znamo što će biti od nas. Kao nekoć Božji narod Izrael, Gospodin poziva i nas da prijeđemo pustinju, poziva nas u zemlju Obećanja. Korizmeni dani osobito su prikladni za obnavljanje iskustva pustinje, za otkrivanje vrijednosti tišine u kojoj možemo "čuti" što nam "Duh poručuje" (usp. Otk 2,7) u Riječi Božjoj koja je "svjetlo našoj stazi" (Ps 118,105).

Naše je vrijeme zagušeno mnogim riječima, mnogim zvukovima, opterećeno žurbom i prevelikom zauzetošću koji nas drže u neprestanom pokretu, izvan nas samih. Danas je veoma teško ostvariti "prostor" tišine u sebi i oko sebe. Tišina se doživljava kao prazan bezdan koji se nastoji ispuniti na svaki način, bilo kakvom bukom, riječima, zvukovima, slikama. Ni mi nismo otporne na strah od tišine tako snažno prisutan u svijetu u kojem živimo.

No, želimo li "čuti" Riječ, slušati Gospodina i razlučiti što želi od nas, od našeg danas i sutra, valja nam naći trenutke samoće i tišine u kojima ćemo "ušutkati" riječi i sve ono što zaglušuje Božju riječ. Korizmeni "post" od riječi i zvukova omogućit će nam da dadnemo središnje mjesto Božjoj riječi – da bude slušana, meditirana, prihvaćena, ostvarena. Tišina "pustinje" otkriva čovjekovo srce: čime je ispunjeno i čemu teži.

Iz tišine se rađa istinska ljudska riječ: vjerodostojna, mudra, sposobna graditi zajedništvo. "Usta govore onim čega je srce prepuno" (Lk 6,45). U trenucima tišine provjeravamo i svoje odnose s drugima. Otkrivamo novu snagu za poslanje, gledamo novim pogledom. Osjećamo poticaj da izidemo iz sebe, u susret drugima i drugačijima s kojima dijelimo poziv i poslanje. Riječ Božja u tišini slušana dat će nam svjetla i snage da liječimo ono što nas zabrinjava: *pomanjkanje čvrste povezanosti s Gospodinom, sklada između molitve i života, slaba raspoloživost za slušanje..., bezvoljnost, slaba uzajamna ljubav, mrmljanje i nezdravi prigovori koji guše život zajednice i slabe zanos* (Zaključni dokument Vrhovnog kapitula 2005., t. 12 i 13). Obnovit ćemo snagu da ustrajemo u onom na što smo se same obvezale: dati prednost trajnom samoodgoju oživljavajući *svijest da nas Bog ljubi i da*

smo pozvane na međusobnu ljubav na čemu se gradi, iz čega izrasta uvjerenje: biti da bismo mogle svjedočiti i davati (usp. Prioritet vrhovnog kapitula 2005.).

Od korizmenih dana učinimo milosnu prigodu ponovnog započinjanja u ovom smislu – vraćanja Gospodinu, sebi i drugima. Franjevački put jest put uvijek novih početaka: braćo, počnimo danas, jer do sada smo malo ili ništa učinili, govorio je Franjo na kraju svog ovozemnog puta. Započeti – to je riječ vodilja za sve što danas živimo i tražimo kao odgovor na izazove vremena. U trajnom započinjanju klika je novog života, na puninu kojeg smo pozvane. I Crkva nas kroz liturgiju ovog vremena poziva na molitvu da bismo “očišćeni od svake starine postali novi stvorovi”. Samo takvi možemo zračiti u svojoj sredini nešto NOVO i učiniti svijet današnji i sutrašnji više suobličen svijetu Blaženstava.

U toj vjeri i nadi želim vam ustrajnost u traganju za puninom života. Mir Uskrsloga sa svima vama!

s. M. Natalija Palac, vrhovna predstojnica

Prot.n. 487c/2005.

Grottaferrata, Došašće 2005.

Predmet: Plan rada Vrhovnog vijeća 2005. - 2011.

Provincijalnim vijećima i svim sestrama Kongregacije

Drage sestre,

Plan rada Vrhovnog vijeća u vremenu 2005. - 2011. predviđa:

a) Kanonski pohod pojedinim provincijama (usp. Konstitucije t. 121e) i zajednicama ovim redom:

2006: Provincija Bezgrešnog začeća, Maribor
Provincija Sv. Petra i Pavla, Trst
Provincija Prečistog Srca Marijina, Sarajevo (zajednice u Hrvatskoj i Bosni)

2007: Provincija Presvetog Srca Isusova, Split (zajednice u Hrvatskoj) i Kongo
Provincija Sv. Franje, Lemont; podružnice provincije Mostar u SAD i Kanadi

2008: Provincija Sv. Josipa, Argentina/Uruguay
Provincija Uznesenja Marijina, Paraguay
Koruška provincija

2009: Provincija Sv. Obitelji, Mostar
Podružnice triju hrvatskih provincija u Austriji, Njemačkoj i Švicarskoj
Rimska regija

2010: Godina održavanja redovitih provincijalnih kapitula u više provincija i priprema za Vrhovni kapitul

2011: Redoviti vrhovni kapitul

b) Redoviti provincijalni kapituli i drugi skupovi

Članice Vrhovnoga vijeća sudjelovat će i u slavljenju redovitih provincijalnih kapitula koji će se održati ovim redom:

- u mariborskoj provinciji: 2007.
- u bosansko-hrvatskoj provinciji i provincijama u Južnoj Americi: 2009.
- u svim ostalim provincijama: 2010.

U ovom šestogodištu predviđeni su ovi skupovi na razini Kongregacije:

Susret odgojiteljica: 2007.

Plenarno vijeće: 2008.

Datumi kanonskih pohoda u pojedine provincije bit će pobliže određeni u dogovoru s provincijalnim vijećima dotičnih provincija. Jednako tako i datumi skupova na razini kongregacije.

U molitve preporučujemo sve naše planove i želje – da svako naše djelo s Gospodinom započne i da se On proslavi u svemu.

s. M. Natalija Palac, vrhovna predstojnica

IZ PROVINCIJALATA

SJEDNICE PROVINCIJALNOGA VIJEĆA

Na sjednicama Provincijalnoga vijeća, između ostaloga, na dnevnom redu bilo je sljedeće:

Zadar, V. Lisinskog 28b, 17. prosinca 2005.

Samostan u Arbanasima. U prvom dijelu sjednice u kojem je bilo govora o dovršenju samostana u Arbanasima i prodaji kuće u V. Lisinskoga sudjelovala je i provincijalna ekonomica s. Senka Jenjić. S. Senka je izvijestila o pregledu kuće koji je bio prije dva dana, a nazočili su svi sudionici u gradnji, predstavnici izvođača radova i kooperanata te investitora. Zahtjev za uporabnu dozvolu podnesen je 30. studenoga.

Razgovaralo se o dijelu prostora koji će biti isključivo za sestre, te o mogućem izdvajanju dijela u koji bi se povremeno primali i drugi na duhovne vježbe, obnove, seminare. Zaključeno je da je najpovoljnije da sestre koje će živjeti u samostanu budu na katu i prema potrebi u južnom dijelu potkrovlja, a za primanje gostiju veći dio potkrovlja.

Dana 7. prosinca 2005. sklopljen je kupoprodajni ugovor za kuću u V. Lisinskoga. Polovica iznosa je isplaćena pri sklapanju ugovora, a druga polovica bit će isplaćena kad sestre isele iz kuće. Rok za iseljenje je 30 dana.

Budući da cijeli samostan do tada ne će biti završen i opremljen, odlučeno je da se presele samo sestre iz V. Lisinskoga. Druge sestre, kojima je na njihovu želju obećan premještaj u novosagrađeni samostan, ne bi trebale dolaziti prije redovitoga godišnjega razmještaja. Do mogućnosti opreme samostanske kuhinje sestre će se služiti čajnom kuhinjom na katu. Za molitveni prostor, s opremom iz dosadašnje kapele iz V. Lisinskoga, prilagodit će se prostorija koja je predviđena za samostansku knjižnicu.

Provincijski plan. Razmotren je i prihvaćen Provincijski plan za sljedeće petogodište. Zadaci Provincijalnom vijeću predloženi od Povjerenstva za izradu provincijskog plana izuzimaju se iz Provincijskog plana i bit će razmotreni na sljedećoj sjednici Provincijalnog vijeća.

Dogovoreno je da se što skorije upriliči susret s pročelnicama provincijskih vijeća i voditeljicama sekcija i da im se predstavi Plan te da se od njih zahtijeva da prema Planu odmah započnu s aktivnostima svoga vijeća odnosno sekcije.

Split, 21. siječnja 2006.

Molba za obnovu zavjeta. Razmotrena je i povoljno riješena molba s. Fidélie Naweza Bisimwa za obnovu zavjeta, na osnovu usmenoga izvješća odgojiteljice sestara s privremenim zavjetima u Rimu s. Aleksandre Kuri i kućne predstojnice na Farnesini s. Chiare Ištuk.

Prijedlozi Povjerenstva za izradu Provincijskoga plana. Razmotreni su zadaci Provincijalnoga vijeća koje je Povjerenstvo za izradu provincijskoga plana bilo predložilo u sklopu Plana. Svaki zadatak je posebno razmotren i prihvaćen s obzirom na mogućnost ostvarenja u narednom petogodištu.

Usklađivateljicom za provedbu *Provincijskoga plana* imenovana je s. Mirja Tabak.

Priprema Zbornika. S. Klara je 5. siječnja održala sastanak sa sestrama članicama povjerenstva za pripremu zbornika radova sa simpozija prigodom 100. obljetnice dolaska prvih naših sestara iz Maribora u Split. Potaknula je članice da porade na pripremi zbornika, kako bi se u ovoj godini zbornik pripremio i tiskao.

Misije. Članice vijeća su upoznate sa skorim završetkom radova nadogradnje samostana u Muhungu, Bukavu. Kuća je namijenjena prvenstveno odgoju kandidatkinja. Sestrama iz College Alfajiri koje su izrazile želju da bi i one prešle u tu kuću predložiti će se da do daljnjega ostanu u College.

Dovršavaju se i radovi na gradnji kuće u Ngubi, Bukavu.

Zadar, Trg Gospe Loretske 10, 4. ožujka 2006.

Zadar, Arbanasi - financijsko stanje. Izneseno je što je za novi samostan u zadnje vrijeme nabavljeno i plaćeno, te se razmišljalo o daljnjoj mogućnosti financiranja radova. U daljnjem planiranju završnih radova prioritet je uređenje kapele i oprema kuhinje.

Godišnji obračun. Članicama Vijeća dan je na uvid godišnji obračun provincijalne blagajne. Najveći prihod i izdatak tijekom protekle godine bio je za gradnju samostana u Zadru.

Izvešće s pohoda zajednicama. S. Klara je izvijestila o stanju u zajednicama sestara u Njemačkoj koje je nedavno pohodila, kao i o susretima s mjerodavnim osobama u biskupijama i voditeljima ustanova i razgovorima o djelovanju sestara u Njemačkoj.

Djelovanje provincijskih vijeća. Dana 1. veljače održan je sastanak provincijalne predstojnice s. Klare i usklađivateljice djelovanja provincijskih vijeća s. Mirje i s. Rebeke s pročelnicama provincijskih vijeća i voditeljicama sekcija. Predstavljen im je Provincijski plan uz poticaj da što skorije upriliče sastanak s članicama dotičnih vijeća i sekcija.

Sekcija za katehizaciju imala je već dva sastanka i zapisnike je dostavila Provincijalatu. Prijedlozi sekcije su prihvaćeni.

s. Marija Petra Vučemilo, provinc. tajnica

OBAVIJESTI

Kandidatkinje

Kandidatkinja *Anica Erstić* se 17. prosinca 2005. godine vratila u svoju obitelj i nastavila školovanje u Zadru.

I kandidatkinja u Bukavu *Solange Kyakimwa* vratila se u svoju obitelj.

Gospodin ih čuvao i vodio na njihovom životnom putu!

Tečaj franjevačke misionarske karizme

U organizaciji VFZ-a, od 18. do 22. siječnja o. g. u Granešini, održan je Tečaj franjevačke misionarske karizme pod vodstvom fra Othmara Noggler i s. Reginarde Holzer iz Njemačke. Iz naše Provincije na seminaru su sudjelovale s. Rebeka Anić, s. Danijela Kovačević i s. Judita Čovo.

Seminar za kandidatkinje

Seminar za kandidatkinje naših triju hrvatskih provincija na temu *Euharistija*, pod vodstvom s. Željke Dramac, održan je 27.-29. siječnja 2006. godine u Livnu u samostanu sestara sarajevske provincije. Na seminaru je sudjelovala i naša kandidatkinja Luca Tomić.

Obnova zavjeta

Naša s. Fidélie Naweza Bisimwa obnovila je zavjete na jednu godinu, u ruke vrhovne predstojnice s. Natalije Palac, dana 1. veljače 2005. godine u generalnoj kući u Grottaferrati.

Seminar HUVRP

U Blatu na Korčuli, u samostanu sestara Kéeri milosrđa od 6. do 8. ožujka 2006. godine održan je seminar za članice HUVRP. Seminar na temu enciklike pape

Benedikta XVI. *Bog je ljubav* predvodio je don Josip Delić. Na seminaru je sudjelovala i naša provincijalna predstojnica s. Klara Šimunović.

Na putu iz Zagreba prema Blatu sestre su imale kratku stanku u Splitu i posjetile su našu provincijalnu kuću.

Prodana kuća u Zadru

Dana 9. prosinca 2005. godine potpisan je kupoprodajni ugovor za kuću u ulici V. Lisinskoga 28b u Zadru. Iako je, prema ugovoru, rok za iseljenje bio 30 dana, kupac je iskazao potpuno razumijevanje za našu nemogućnost iseljenja u tom roku, te su 28. veljače 2006. godine ključevi kuće predani novom vlasniku.

Novi samostan u Zadru

Sestre su sredinom mjeseca veljače iz naše prodane kuće u ulici V. Lisinskoga 28b preselile u novoizgrađeni, još nepotpuno opremljeni, samostan u Zadru.

Na blagdan Katedre sv. Petra, 22. veljače, slavljena je prva sveta misa u privremeno uređenoj kapeli novoga samostana i blagoslovljen stan za sestre. Misu i blagoslov, po ovlasti nadbiskupa mons. Ivana Prende, predvodio je don Josip Buntić, župnik župe Gospe Loretske na čijem se području samostan nalazi.

Svečani blagoslov cijeloga zdanja bit će nakon dovršenja samostanske kapele.

Novi samostan nalazi se na adresi Trg Gospe Loretske 10; telefonski broj 023/309 900; faks 023/309 925.

Misije

S. Mislava Prkić je na kratkom odmoru u Domovini. Do Uskrsa će se vratiti natrag u našu misijsku postaju u DR Kongo.

U svibnju se nadamo dolasku s. Erike Dadić na redoviti odmor.

U siječnju 2006. godine blagoslovljen je dograđeni dio kuće u Muhungu, Bukavu. Kuća je namijenjena prvotno za odgoj kandidatkinja i za rad s mladima.

Bolesne sestre

Posljednjih mjeseci liječničku pomoć ili bolničko liječenje zatražile su: s. Silvija Vrdoljak, s. Matilda Čarić, s. Vitomira Damjanović i s. Mirta Vranjković.

Naknadni premještaji

S. Matilda Čarić je zbog zdravstvenih poteškoća i visoke životne dobi iz Omiša premještena u provincijalnu kuću u Splitu.

S. Rozarija Župić se 31. ožujka vratila u Zadar, nakon smrti mons. Šime Duke, kojemu je od 1. rujna 2004. godine bila na pomoć u njezi i domaćinstvu u njegovom domu u Rimu.

Susret katehistkinja

Sekcija za katehizaciju dana 1. svibnja 2006. godine u Splitu na Lovretu upriličuje cjelodnevni susret sestara katehistkinja, orguljašica i sakristanka naše Provincije na temu *Franjevački dijalog: dijalog životom i riječju*. Predavanje *Dijalog među nama* održat će s. Rebeka Anić.

Duhovne vježbe

Iz zdravstvenih razloga fra Mladen Herceg nije u mogućnosti voditi duhovne vježbe predviđene od 29. svibnja do 3. lipnja u Zadru. Umjesto fra Mladena voditelj duhovnih vježba bit će fra Miljenko Hontić, OFMConv.

Dani crkvene glazbe

Dani crkvene glazbe na temu *Liturgija Velikoga tjedna* održat će se 20. i 21. travnja u Zagrebu, Vlaška 38/III, u organizaciji Instituta za crkvenu glazbu KBF-a i Hrvatskog društva crkvenih glazbenika.

ZBIVANJA I OSVRTI

DAN POSVEĆENOGA ŽIVOTA

Zineberg, 3. veljače 2006.

Uz zvuke pozdrava Gospi okupili smo se u Zinebergu. Bio je to dan susreta osoba posvećenoga života. U našem glonnskom okružju ustaljena je tradicija slavljenja Dana posvećenoga života. Ove godine, za razliku od dosadašnjih proslava na Svijećnicu, poradi objektivnih razloga sastali smo se dan poslije, 3. veljače.

Predstavnici pet različitih zajednica okupili su se u 19 sati u Zinebergu kod sestara Dobrog Pastira. Naše okupljanje u večernje sate podsjećalo me na male žuboreće potočice koji se ulijevaju u jednu veliku rijeku života čija snaga i moć obogaćuje zemlju kojom prolazi. Mi smo iz Glonna bile sve na broju.

Pozdrave dobrodošlice svima prisutnima uputila je predstojnica zajednice sestara Dobrog Pastira u Zinebergu, sestra Amika. Kroz produhovljeno izlaganje, uz pomoć pojedinih simbola, sestra Amika nastojala je uprisutniti važnost duhovnog ozračja u našem svakidašnjem životu.

Prvi simbol bila je *zapaljena svijeća* koja je simbolizirala Krista, svjetlo svijeta. Osoba koja se posvetila Bogu lakše dolazi do Krista svojim uzornim životom i radom, a ujedno takav primjer, osobe posvećenoga života, drugima je putokaz do Krista koji ga nastoje upoznati i slijediti.

Drugi simbol bila je *prazna zdjela*, svojevrsni simbol čovjekova života. Od prazne zdjele, posude nitko nema koristi, pa ni sam vlasnik. Zdjelu je potrebno puniti i napuniti da bi se iz nje moglo jesti i živjeti. U našem životu uza sve sposobnosti i trud potrebno je svoj život otvoriti, predati Bogu da ga on ispunja snagom svoje riječi i milosti, da bismo svoju dobrotu mogli razdavati svima potrebnima oko sebe, u svome svakidašnjem radu, ne osjećajući pri tom tegobu dana i noći.

Treći simbol bio je *prsten*. Od kada se može pratiti život čovjeka na zemlji pratimo i različite simbole vjernosti ljudi jednih prema drugima. Prsten na ruci ljudskoga bića, stvorenog na sliku i priliku Božju, daleko više od drugih simbola, ukazivao je na vjernost prema ljubljenoj osobi. Bog nas je tako ljubio da je svoga Sina žrtvovao poradi nas. Naš odgovor na tu ljubav nije samo prsten na ruci, već nadalje naš životni stav, kojim smo se opredijelili cijeloga života, u vjernosti i odanosti, služiti Njemu koji je ostao vjeran Očevoj volji i poslanju u ljubavi prema nama do smrti na križu. Vjernost i odanost svojoj Zajednici, Crkvi, najljepši je odgovor naše vjernosti prema Bogu.

Četvrti simbol je *ključ*. Antifone devetnice koje nas uvode u ozračje Božića, nadahnute prorokovom riječju, pjevaju o Ključu, potomku Davidovu koji otvara vrata raja i čovječjeg srca. Isus Krist svojim rođenjem, mukom, smrću i uskrsnućem otvorio je vrata novoga načina življenja koji vodi u život vječni. Osobe koje su svoj život posvetile i predale u ruke Kristove ljubavi, otvaraju i otključavaju vrata najtežih bolesti i najvećih nesporazuma u svakidašnjem životu.

Peti simbol bio je *tamjan*. Od prvih stranica Biblije susrećemo težnju čovjeka da iskaže čast Bogu s onim što je najvrjednije. Redovito su to bile prvine najljepših plodova ili najboljih

životinja. Sve je to redovito pratio kâd najljepših mirisa, tamjana. Zasigurno najljepši dar je čovječji život. Osobito posvećeni, predani životu Gospodinu. Osobe koje su svoj život posvetile Bogu pozvane su da izgaraju poput najljepšeg tamjana i miomirisa na oltaru Božje ljubavi. Lijepo je zapisao sveti Pavao: «Promatrajte, braćo, sebe koji ste pozvani! Nema vas ni mnogo na ljudsku mudrih, ni mnogo moćnih, ni mnogo plemenitih. Naprotiv, što je ludo u očima svijeta, izabra Bog da posrami jake: što je neplemenito i prezira vrijedno u očima svijeta – i čak ono čega nema – izabra Bog da uništi ono što jest, da se nijedan čovjek ne može ponositi pred Bogom. Po njemu ste vi u Kristu Isusu, koji nam postade mudrost od Boga, pravednost, posvećenje i otkupljenje, da bude sve kako je pisano: Tko se ponosi, neka se u Gospodinu ponosi!» (1 Kor 1,26-31)

Poslije nadahnutog i poticajnog razmišljanja sestre Amike o posvećenom životu uslijedila je pjevana Večernja. Nakon kratke zahvale i završne molitve svi smo se našli oko zajedničkog stola u sestriškom blagovolištu. Tu smo u ugodnom ozračju zajednički podijelili svoja životna iskustva vezana uz djelovanje osoba posvećenoga života.

s. Vesna Lapenda

ZADAR... ZADAR... ZADAR...

Nakon šest desetljeća života i djelovanja u Zadru, nakon što su više puta mijenjale mjesto stanovanja, sestre se konačno nastanjuju u vlastitom novoizgrađenom samostanu.

Prve školske sestre franjevske došle su u Zadar koncem 1945. godine, a 1. siječnja 1946. godine službeno su počele raditi u Općoj bolnici. Prvi stan u Zadru sestre su dobile u sklopu bolničke zgrade, gdje su i radile. To je trajalo do 31. listopada 1948. godine, kada su dale otkaz na rad u bolnici, jer je uprava bolnice od njih zahtijevala da rade u civilnom odijelu a ne u redovničkom. Nakon nekoliko godina sestre se ponovno vraćaju prihvaćajući uvjete bolnice. Tada su morale stanovati na raznim mjestima.

U to vrijeme sestre su već djelovale i na drugim mjestima u Zadru: od 1946. godine u nadbiskupskom sjemeništu *Zmajević*,¹ a 1947. godine i u biskupskom domu,² te od 1949. godine u samostanu sv. Mihovila franjevac trećoredaca, pa su i sestre koje su radile u bolnici nalazile smještaj i gostoprimstvo u spomenutim ustanovama.

Godine 1957. sestre su se nastanile u prizemnoj obiteljskoj kući Ruže Jelenković u Arbanasima, ulica Pavleka Miškine 11.³ *Podružnica se otvara da bi sestre bolničarke, zaposlene u zadarskoj bolnici, imale potrebit stan.*⁴ Uskoro se počelo razmišljati o vlastitoj kući u Zadru, o mogućnosti kupnje kuće u kojoj su sestre stanovale i pripadajućega

¹ Sestre uz rad u sjemeništu 1959. godine preuzimaju i službu sakristanke u stolnoj crkvi Sv. Stošije, a 1962. godine i katehetsku službu u katedralnoj župi i nekim župama u okolici Zadra. Sestre ostaju u Sjemeništu u katedrali do 1999. godine.

² U nadbiskupskom domu sestre prestaju djelovanjem 1977. godine.

³ Obitelj je odselila u Italiju pa je kuću ostavila sestrama na čuvanje.

⁴ Arhiv provincije, Molba provincijalne predstojnice Nadbiskupskom ordinarijatu u Zadru za otvaranje sestrišne podružnice na području zadarske nadbiskupije.

zemljišta, na kojem bi bilo moguće graditi novu kuću. Međutim, to nije bilo tako jednostavno ostvariti.

Stoga su sestre tražile drugu mogućnost kupnje kuće, te je godine 1971. kupljena još nedovršena obiteljska kuća u ulici Vatroslava Lisinskoga 28b, u koju iz Arbanasa preseljavaju sestre koje rade u bolnici. Kasnije u toj kući žive i druge sestre koje djeluju u župnom apostolatu u raznim župama u Zadru i okolici te sestre i kandidatkinje na školovanju.

Mala zajednica sestara nastavlja «čuvati» kuću i zemljište obitelji Jelenković u Arbanasima. Sestre kuću obnavljaju i u nju od 1973. godine primaju djecu na čuvanje. Iako u skromnim uvjetima taj apostolat sestre vrše do 1. kolovoza 1990. godine, kada napuštaju kuću, jer su se nekadašnji vlasnici vratili zainteresirani za svoju baštinu, te sestre nisu više mogle s tim prostorom računati.

Sestre su u međuvremenu svoje djelovanje u Arbanasima proširile i na rad u župi. Nakon dugogodišnjih dogovaranja te pismenih molbâ otaca salezijanaca, godine 1986. dodijeljena je sestra orguljašica crkvi Gospe Loretske. Nakon zatvaranja kuće u ulici Pavleka Miškine 11, dvije sestre se nastanjuju kod salezijanaca i preuzimaju domaćinstvo i pastoralni rad u župi.

Napuštajući kuću obitelji Jelenković sestre se ne odriču svoje želje za životom i širim djelovanjem u Arbanasima. Župnik župe Gospe Loretske ponudio je sestrama crkveno zemljište u neposrednoj blizini crkve. I od tada sestre neumorno nastoje oko dobivanja potrebnoga zemljišta i ishoda svih mogućih dopuštenja za izgradnju samostana u Arbanasima. Naime, bilo je više mogućih lokacija. Konačno dana 24. kolovoza 2001. godine potpisan je Ugovor o pravu građenja samostana s dječjim vrtićem na čest. zem. 6220/2 k.o. Zadar, koje je u vlasništvu Crkve Gospe Loretske.

Nakon dobivanja lokacijske i građevinske dozvole, dana 20. siječnja 2004. godine položen je temeljni kamen i blagoslovljeno gradilište za izgradnju samostana i dječjega vrtića. S Božjom pomoću, vlastitim trudom sestara i velikodušnim darom dobročinitelja, gradnja se privodi kraju. Kuća u V. Lisinskoga je prodana. Sestre u veljači 2006. godine preseljavaju u novi, iako još ne potpuno dovršeni, samostan u Arbanasima u želji proširenja apostolskog djelovanja s djecom i mladeži.

U Zadru trenutno živi i djeluje 16 naših sestara: tri u samostanu Sv. Mihovila kod franjevaca trećoredaca, dvije kod salezijanaca, a ostale u našem samostanu. Tri sestre djeluju u zadarskoj Općoj bolnici, četiri rade kao vjeroučiteljice u školi: OŠ «Kruna Krstića», OŠ «Smiljevac», srednjoj medicinskoj školi i srednjoj školi «Stanko Ožanić». Sestre pastoralno djeluju u župi Gospe Loretske u Arbanasima, župi sv. Ante Padovanskoga u Smiljevcu, te u župi sv. Petra Ploča i Uznesenja BDM u Dračevcu.

s. M. Petra

NAKON DUGIH GODINA ČEKANJA

Danas kada migracija stanovništva i nije neka novost i kada su premještanja redovničkih osoba stara stvar, neka ipak ostaju posebno upečatljiva. Pogotovo kada se taj dan čeka više od deset godina. Puževim korakom cijela je zajednica i pojedinci nosila «kućicu» na svojim leđima, nadanjima i u svojim molitvama. Vrijeme je prolazilo, a pitanja su se pomalo izmjenjivala: Kada ćemo dobiti zemljište? Kada će dozvola? Kada bageri? Kada useljenje? Odgovor je uvijek bio isti: Bit će, samo molimo za providnost da Gospodin, ako je to njegova volja, na dobro izvede naše planove. I zaista, mnogo puta iz gotovo bezizlazne situacije providnost je bila na djelu.

Cijeli taj slijed događanja najviše smo pratile i osjetile mi koje smo živjele u ulici V. Lisinskog 28b u Zadru. One koje su tu duže već su navikle da sve ide sporo i da za svaku sitnicu moramo strpljivo čekati. Sestre koje su došle posljednje, pune optimizma, mjesecima se nisu ni raspakivale čekajući preseljenje.

Što se vrijeme više bližilo, bile smo sve nestrpljivije. Tako se u kući zadnjih mjeseci najčešće razgovaralo o seljenju. Razrađivali se planovi, najučinkovitiji načini preseljenja, a seljenju ni spomena. Svi bismo u akciju samo da počne. Dogodila se nekoliko puta i «lažna uzbuna» kada bi koja od sestara u želji da se to što prije dogodi počela lagano pakirati stvari, ostale bi poučene primjerom učinile isto, a onda ponovno traži spakirano i tako danima. Brzo je sve bilo spremno. U kući je sve bilo u kutijama, vrećama, po podu, u svakom kutu. Strpljenju je došao kraj: Idemo i gotovo! Nikoga nije trebalo posebno moliti da nešto napravi, to se podrazumijevalo.

Cijeli kat nove kuće na koji selimo očistile smo u četiri dana. Da je postojalo nekakvo natjecanje u toj disciplini, nitko nas ne bi nadmašio. A onda je slijedilo konačno preseljenje. To jutro, 17. veljače, u našoj kapelici zadnji put se slavila sv. misa koju je predvodio fra Grgo Sikirić, koji je već godinama brižno dolazio svako jutro s nama slaviti sv. misu. Mislama su nam prolazili dani i godine provedene u toj kući. Zahvalnost, sjećanje i po koja suza izmjenjivali su se u svakoj od nas. Sljedećega dana, konačno selimo, u pomoć nam je svojim kamionom došao brat s. Berislave sa svojim prijateljem. Tih dana su sva prijevozna sredstva bila u akciji; od bicikli, trokolica, automobila, lovretskog kombija i kamiona. Bože, koliko toga ima? Što bi nam rekao sv. Franjo? Nešto bi ostavili iza kuće za otpad, kad eto s. Ljudevita ili s. Ignacija nose u kamion i komentiraju: «Što je vama, ovo bi nam moglo zatribat». Što je vrijeme više odmicalo i seljenje se bližilo kraju nismo vjerovala same sebi da nam tako dobro ide i pronalazile smo sve bolje metode svladavanja prepreka.

I završismo! Ali sada opet neka nova pitanja. Kako je seljenje bilo brzo, pamćenje je bilo kratko, pa više nismo ni same znale gdje nam je što. Nizale su se šale na vlastiti račun, ozračje veselja, zadovoljstva obavljenim poslom. Na gore postavljeno pitanje; što bi nam rekao sv. Franjo da nas je promatrao ovih dana sigurno bi mu naše zajedništvo, složnost i veselje bili puno bitniji od toga što smo sa sobom ponijele.

s. Andrea Nazlić

POSljednja «SIMFONIJA» U VATROSLAVA LISINSKOG U ZADRU

Dok smo još bile «vruće» i imale «ključeve u rukama», trebalo je iskoristiti svaki trenutak razmišljanja da ne bi u gužvi seljenja što propustile. Uz zajednički razgovor i dogovor bilo je i to kako i kada se oprostiti od naših susjeda iz ulice V. Lisinskoga? Koga pozvati?

Kako su ljudi jako osjetljivi nije bilo druge nego nas dvije, s. Melhiora i ja, koje smo duže tu, osim s. Ignacije, i manje-više sve ih poznajemo, odlučile smo hrabro «uzeti put pod noge» i poći od početka do kraja ulice jedna s jedne, druga s druge strane ulice od kuće do

kuće, svakomu pozvoniti i osobno ih u ime zajednice pozvati na malo druženje i oprostajni domjenak u našoj «staroj» kući u subotu 25. veljače u 15 sati.

Vjerujete, nije bilo lako svakomu reći zašto ih pozivamo. Neki su znali, drugi tiho slutili, a treći ostali iznenađeni da je naš višegodišnji san dovršen i «simfonija odsvirana».

Kako im god pri srcu bilo, došlo ih je s djecom do 35. Vrlo lijep broj, što smo se i same ugodno iznenadile. U susretu s njima bilo je i pitanja sa suzama u očima: Pa, sestre, zašto odlazite na drugu stranu grada? Tko vam je naredio? Tko će sada u maloj kapelici moliti za nas? Tko će nam tlak mjeriti? Krv vaditi, kod specijaliste u bolnici upisivati, toplu riječ i osmijeh dati? I puno toga što smo imali kod Vas, jer znali smo reći: Idemo kod naših časnih.

Za vrijeme zajedničkog druženja izrečena je sljedeća riječ oproštaja:

Dragi naši susjedi od početka do kraja naše i vaše ulice Vatroslava Lisinskoga!

Kad bi more znalo govoriti, kad bi valovi svoj šum mogli pretočiti u riječ... Kad bi more moglo u pijesku ispisati svoju poruku, što bi reklo o našem životu? U njegovim tajnovitim slogovima čita se poruka svima nama: Budite i dalje to što jeste. Ne moramo biti ni more ni rijeka, ali budimo kap u moru, kap u kojoj se mogu ogledati jutarnje zore da možemo utažiti žeđ svakog brata ili sestre u sredini gdje ćemo dalje djelovati.

Moram priznati da mi je danas posebna čast, radost, ali i tuga, da se jednostavno i zajedno s ovim riječima pozdravljamo sa svima vama.

Svi dobro znamo da rastanci u životu nisu ugodni i mili, jer u svakom rastanku ostavljamo dio sebe, svojega života drugom. Teško nam je kada se taj dio poklonjenoga života od nas udaljava, ali evo dogodilo se...

Nismo mogle, dragi naši susjedi, otići bez riječi i pozdrava. Zato smo se evo danas došle sa svima Vama pozdraviti.

Naša redovnička zajednica živjela je i djelovala u ovoj kući, na broju 28b, na svoj skroman i aktivan način punih 35 godina. Nadamo se da ste nas prepoznali u našem apostolatu kao franjevačku obitelj.

Sigurne smo da se vi stariji sjećate naših prvih sestara koje su došle pod ovo okrilje, a to su već pokojne: s. Oresta, s. Celina, s. Rafaela, s. Katarina, s. Karmela, a još živućih koje se nalaze u Splitu u našoj provincijalnoj kući: s. Marta, s. Vladimira, s. Estera, s. Ladislava i mnogih drugih koje su bile kraće vrijeme. U ime njih odsutnih i nas danas među vama prisutnih zahvaljujemo za svaki vaš susret, svaki pogled, svaku pomoć, razumijevanje, podršku i sve lijepe uspomene koje će nas trajno pratiti i podsjećati u našem daljnjem životu. Vjerujemo da naš život i rad proživljeni u ovoj kući kao zajednice školskih sestara franjevaka neće ostati bez sjećanja, bez izazova, da naš život među vama nije bio besplodan i prazan.

Kako već znate, u novom samostanu na Trgu Gospe Loretske u Arbanasima nalazi se naš novi dom, dom molitve i zajedničkoga života. Sobom nosimo novu snagu naših ruku i srca, našega rada, našu ljubav i predanje. To će biti prvenstveno kuća molitve i zajedničkoga života, a mi ćemo i dalje ostati u našim raznim djelatnostima, u bolnici, katehizaciji u župama i u školama, radu s djecom i mladima, domaćinstvu, i to opet za dobro bližnjega po karizmi našeg sv. Oca Franje. Sv. Franjo uvijek se brinuo za drugoga, napose je njegovao molitvu i rad. Jer srce otvoreno za potrebe drugoga čisti se od sebičnosti i zavisti i postaje izvorom radosti za sve oko sebe.

Oprostite nam, dragi naši susjedi, ako nije bilo u redu nešto s naše strane, bilo kao zajednice ili pojedinca.

Želimo vam danas svima dobrodošlicu u našu zajednicu. Božji blagoslov neka ostane u životu i radu svakoga od vas i vaših obitelji. Neka ostane ono dobro i lijepo koje će vas sjećati na nas kada budete prolazili ulicom V. Lisinskog i pokoji put bacite pogled na ovo mjesto gdje su nekada živjele školske sestre franjevke.

s. Ana Marija Jurić Arambašić

U DOM ĆEMO GOSPODNI RADOSNI IĆI

Ostvaren je san mnogih sestara: useljenje u novi samostan u Zadru. Bilo je to 20. veljače 2006. godine. Užurbanom čišćenju kuće, prenošenju svih naših potrepština, knjiga, odjeće, došao je kraj. Sav umor, trka i svakodnevne obaveze kao da nisu postojale na pomisao o ljepoti i ugodnosti nove kuće. Tako jednostavna a tako lijepa, ugodna.

Na blagdan Katedre sv. Petra, 22. veljače, zbio se važan događaj za našu zajednicu. Župnik župe Gospe Loretske don Josip Buntić, salezijanac, imenovan od mons. Ivana Prende, predslavio je prvu svetu misu u našoj kući, u privremeno uređenoj kapeli, a u koncelebraciji je sudjelovao fra Grgo Sikirić, trećoredac. Nakon svete mise uslijedio je blagoslov sestrinskoga stana. Koliko god je taj događaj bio skroman bio je tako svečan, jedinstven. Prisustvovala su provincijalna predstojnica s. Klara, provincijalna zamjenica s. Mirja, provincijalna tajnica s. Marija Petra, provincijalna ekonomica s. Senka, sestre iz Sv. Mihovila, predstavnica sestara iz Paga te mi domaće sestre.

Otac župnik je naglasio da je veliki Božji blagoslov dolazak sestara u župu, te poželio da nam ovo prvotno bude kuća molitve, a onda djelatnosti. Često se bavimo i brinemo o sebi i svojim planovima i potrebama. Događa nam se da ne primjećujemo potrebe drugih. Znamo što nas boli, ali nemamo sluha za boli drugoga. Dolazimo pred Boga sa svojim mukama, nakanama, vidimo sebe i najčešće molimo samo za sebe. A veliki molitelji su zastupali druge. Sv. Franjo moli za cijeli svijet. Važna je molitva za druge, srce otvoreno za potrebe drugoga čisti se od sebičnosti i zavisti i postaje izvorom radosti za sve oko sebe.

Nakon misnog slavlja i blagoslova samostanskog prostora uslijedilo je skromno slavlje za obiteljskim stolom.

Iako radovi nisu potpuno završeni, ipak su u svom «finišu». Mi smo napokon u našem dugo očekivanom samostanu. Još uvijek ni same ne vjerujemo da se to dogodilo, čini nam se kao da smo probuđene iz sna. Sve se dobro snalazimo, a posebno naša sestra Berislava koja kuha za sve nas u privremenoj (čajnoj) kuhinjici.

I s vama, drage naše sestre, želimo podijeliti radost naše zbilje: Dođite i vidite! Očekujemo vas otvorena srca i sve vas pozdravljamo. Vaše sestre iz Arbanasa

s. Antonija Jurić

Prve stanovnice novoga samostana

Zadar, Trg Gospe Loretske 10 - pročelje novoga samostana

DUHOVNE OBNOVE ZA MLADE

Dana 17. prosinca 2005. godine na Lovretu je upriličena jednodnevna duhovna obnova za srednjoškolce, a predvodila ju je s. Natanaela Radinović na temu *Biti na putu – Hoditi s Isusom*. Na obnovi je bilo devet djevojaka i jedan mladić.

Sljedeća duhovna obnova bila je 25. veljače 2006. godine pod vodstvom s. Marte Škorić na temu *Otvoriti se*. Obnovi je prisustvovalo sedamnaest djevojaka i dva mladića.

Evo nekih njihovih dojmova:

Moj posjet još neviđenom mjestu

Posjetila sam samostan sestara franjevki na Lovretu. Bila sam na duhovnoj obnovi s nekim djevojkama iz razreda i našom vjeroučiteljicom. Prije nego što sam došla, priznajem, nije mi se baš išlo, a i bilo me malo strah jer nisam znala što me očekuje. Kada sam došla, trebalo mi je malo vremena da se opustim, inače sam veoma društvena osoba. Na toj obnovi upoznala sam još više i bolje samu sebe. U nekim stvarima i događajima sam se prepoznala. Upoznala sam osobe kojima vjerojatno ne bih prišla i upoznala se s njima. U tako malo vremena doznala sam puno stvari iz njihova života. Svatko ima svoju priču, sreću i probleme. Zahvaljujem dragom Bogu što me potakao da idem na tu obnovu. Zahvaljujem mu na svemu pogotovo za jednu stvar koju ne ću zaboraviti: meditaciju zavezanih ruku. Taj osjećaj špaga koji je stezao moje ruke istodobno je stezao i moje srce i potakao me da razmišljam. Svi mi imamo slobodu ali je trebamo znati dobro iskoristiti. Moja sloboda je bila previše odvezana. Shvatila sam da svoju slobodu trebam bolje iskoristiti. Još je puno vremena preda mnom i želim da mi dobro prođe.

Moj posjet još neviđenom mjestu je završio sretno i s puno novih stvari koje će mi pomoći u životu.

Zahvaljujem Bogu i svojoj vjeroučiteljici što su me povelili na tu obnovu.

Ivana Kliškinić, *Obrtnička škola*, Split

U subotu, 25. veljače 2006. godine bile smo pozvane na duhovnu obnovu. Za nas je to bilo novo iskustvo, jer još nikad do tada nismo bile na takvom susretu. I ugodno smo se iznenadile. Nakon upoznavanja pod vodstvom s. Marte Škorić pričali smo o tome kako se otvoriti. Nekima je bilo teže, nekima lakše, ali nam je bilo ugodno. Nakon toga ozbiljnog dijela imali smo ručak, a onda igre koje su nam većini bile najdraže i najzabavnije. Dan smo zaključili misom. Nadom se da će se ovakav susret ponoviti. Vratile smo se kući pune dojmova, i sretno što smo sudjelovale, iako smo na početku bile pomalo sumnjičave. Zahvalne smo svima koji su nam omogućili ovaj susret.

Ivana Jurić i Gordana Bezina, župa Prugovo

SPOMEN PRVE GODIŠNJICE SMRTI PAPE IVANA PAVLA II.

Kada su se kardinali u Vatikanu, poslije smrti Ivana Pavla I. 1978. godine zatvorili u konklave, s napetošću se očekivalo, tko će biti izabran za Papu. Među brojnim kardinalima, izbor pade na poljskog kardinala Karla Wojtylu. Tek što je izabran za papu mnogi su negodovali. Nije Talijan. Kako s njim komunicirati. A on, Karlo Wojtyla uzdrhta nad izborom, kao ono prvi Petar. Zagrlji križ i hrabro krene na središnji balkon sv. Petra, da se predstavi gradu Rimu i svijetu kao papa Ivan Pavao II. Pozdravlja vas novi biskup Rima. Danas počinje svoju službu Petrova nasljednika. Pomozite papi! Širom otvorite vrata Kristu! On je sin Boga živoga! Otvorite granice država, ekonomskih i političkih sustava, kultura i razvoja. *Ne bojte se!* To reče papa Wojtyla na početku svoga pontifikata 1978. godine.

Papa Wojtyla nije posustao u svojih 26 godina pontifikata. Mnogo je proputovao, susretao se s predstavnicima drugih religija, priznao je pogreške Crkve, zatražio oprost od Boga i čovječanstva.

U razdoblju svoga pontifikata često je bio vezan uz bolnicu Gemelli. Doživio je atentat na Trgu sv. Petra; 13. svibnja 1981. godine, na dan Majke Božje Fatimske. Susreo se sa Mehmetom Alijom Agcom koji mu je uputio metak u tijelo. Oprostio mu je. U svojim tegobama posebno kada se je teže nosio s bolešću, čvrsto se oslanjao na pastirski križ. Ponavljao je glasno i šapatom: Totus tuus! Sav sam Tvoj! Marijo!

Među brojnim putovanjima posjetio je tri puta *ljubljenju zemlju Hrvatsku*. Prvi pohod Ivana Pavla II. bio je 1994. godine. Tim pohodom zagrljio je cijelu Hrvatsku velikom ljubavlju za 900. obljetnicu osnutka zagrebačke biskupije. Ta ljubav bijelog oca ima korijene iz naše stare domovine Bijele Hrvatske.

Drugi pastirski pohod od 2. do 4. listopada 1998. godine prati geslo: «Bit ćete mi svjedoci!» Tim pohodom darovao je Crkvi u Hrvatskoj novog blaženika kardinala Alojzija Stepinca. Hrvatska je ovo s ponosom dočekala. Svi su htjeli biti svjedoci povijesnog događanja ne samo za Crkvu već i za cijelu Hrvatsku. Stepinčeva smrt uzrokovana je neprekidnim nizom zlostavljanja, gdje je izložio vlastiti život svjedočeći za evanđelje. Čovjek jedino s Bogom i u Bogu može potpuno ostvariti i postignuti puninu za kojom teži.

Na tom hodočašću Papa idealno veže hrvatski sjever i jug. Zagreb, Mariju Bistricu sa Splitom i Solinom. Split nije mogao poželjeti časnijega gosta za proslavu 1700. obljetnice grada. Dolazim k vama kao hodočasnik evanđelja, slijedeći stope prvih svjedoka vjere. Budite čvrsto uvjereni da mir ima svoj temelj u srcu samoga Boga.

Na Žnjanu u Splitu Papa je zahvalio Božjoj providnosti, za dvostruki dar; prvo za dar poziva na vjeru i drugo za plodove vjere koji su dozreli u našoj kulturi i našim običajima. Split je kolijevka. Split je baština, koju Hrvatska ne smije zaboraviti. U crkvi sv. Dujma reče: Ovdje povijest ne šuti.

U Solinu navečer 4. listopada pred 35.000 mladih reče: Bez žrtve ne možemo graditi ništa veliko. Ne vjerujte onima koji obećavaju lagodna rješenja. Prijeko je potrebno ne kloniti duhom. Suradnjom svih mogu se u kratkom roku naći prikladna rješenja za najsloženija pitanja. Kada je na kraju slavlja zapjevao s mladima *Rajska Djevo, kraljice Hrvata* reče: «Vidim da je vaš nadbiskup zadovoljan, moram biti i ja. Laku vam noć! Do viđenja!»

odjekivalo je u mikrofon. Mladi su uzviknuli: «Ivane Pavle! Ivane Pavle II.!» A on ode u noć prema splitskom Resniku i odleti za Rim.

Treći put doleti na Krk. 5.-9. lipnja 2003. godine. To je bilo njegovo 100. apostolsko putovanje. Pohodio je Dubrovnik, Osijek, Đakovo, Rijeku, Zadar.

U Dubrovniku 6. lipnja podari Crkvi novu blaženicu s. Mariju Propetog Petković. «S radošću dođoh u ovaj stari slavni grad Dubrovnik, čiju povijest svjedoče u kamenu uklesane riječi na vratima tvrđave Lovrijenca: Sloboda se ne prodaje ni za sva blaga svijeta. I one na vijećnici Kneževa dvora: Zaboravite vlastite probitke i skrbite se za zajedničko dobro. Želja mi je da ove vrijednosti što ih naslijediste od minulih stoljeća uz Božju pomoć i vašeg parca sv.

Vlaha, budu najdragocjenije blago ovog grada i zemlje Hrvatske.»

U Dubrovniku ostavi poruku svim ženama, hrvatskim redovnicama i majkama: «Budite svjesne svoga poziva, gledajte na svaku osobu očima srca, što je vlastito majčinskom osjećaju. Vaša je nazočnost potrebna u obitelji u društvu i crkvenoj zajednici. Vi imate snagu suočiti se s izazovima sadašnjeg trenutka. Želja mi je da tu snagu iskoristite za odgoj obitelji i društva, koji će držati na okupu zdrave snage.» To reče u homiliji na misi beatifikacije blažene Marije od Propetog Petković u Dubrovniku.

Ovo pokupljeno blago dio je cjeline velikog čovjeka pape Ivana Pavla II. koji nas 2. travnja 2005. godine napusti preselivši se u vječnost. Ostavio je veliko blago čvrste vjere, bogatstvo duha i srca. Što ćemo izabrati od toga raskošnog bogatstva kao nasljeđe, ostaje da biramo. Bez čvrste vjere i križa ne može se živjeti evanđeoski, a ne može se ništa ostvariti bez tog kapitala. On je svoju apostolsku službu do kraja izvršio, to smo svi svjedoci, a budimo i nasljedovatelji onoga što smo naslijedili, što svi znamo, vidjesmo i posvjedočit možemo.

Zahvaljujemo Bogu Stvoritelju za ovako bogat proročki život koji nam podari u Ivanu Pavlu II. koji je posijao svijetom sjeme evanđelja. Nad njegovim odrom nastavio je listati knjigu evanđelja povjetarac. Možda nam je i mrtav htio reći: Ne zaboravite listati evanđelje.

Hvala Ti Ivane Pavle II. za hrabro izvršenu pastirsku službu u Crkvi do kraja. Hvala za svaku dobru riječ Evanđelja koju posvjedoči diljem svijeta, posebno po našoj napaćenoj domovini a Tvojim ljubljenoj zemlji Hrvatskoj.

s. Aleksija Sardelić

JEKA IZ AFRIKE

Dvije sestre Kongoanke položile su prve redovničke zavjete u našoj Zajednici na blagdan sv. Klare 2005. godine u Bukavu. Na blagdan Porcijunkule dvije kandidatkinje započele su vrijeme postulature. Naknadno smo primili njihove kratke priloge za Odjeke.

PRVI ZAVJETI

S. Aldegonde Cinama: Puno sam razmišljala i nisam mogla do kraja dokučiti na što ću se obvezati. Osjećala sam da se nalazim ispred nečega što me nadilazi, nalazim se ispred jedne tajne. To sve nadilazi moje snage. Umirila sam se kada sam izgovorila svoj *da* po milosti Božjoj i isključivo po milosti Božjoj.

S. Espérance Casinga: Osjetila sam veliku radost na dan mojih prvih zavjeta. Radost da sam se potpuno posvetila Gospodinu po redovničkim zavjetima.

Bila sam u zanesenju pri pomisli da ću slijediti Onoga koji je spustio svoj pogled na mene, koji me je ljubio i koji me je pozvao u Kongregaciju školskih sestara franjevaka Krista Kralja.

ULAZAK U POSTULATURU

Emilienne Nankafu: Srce mi je ispunjeno radošću pri pomisli da sam završila jedno razdoblje i da sam započela novo. U zanosu sam na početku novog slobodnog opredjeljenja. Riječi koje je izrekla naša s. Mirabilis pri dijeljenju križa unijele su mi posebnu radost, ali u isto vrijeme jednu ozbiljnu osobnu životnu odgovornost: slijediti Krista.

Osjetila sam se prihvaćenom i uključenom u Kongregaciju i to posebno u zajednicu u Bukavu. U isto vrijeme, osjetila sam duboko u sebi ljubav da mogu odgovoriti na Božji poziv.

Christine Kavira Muhimwali: Kada sam saznala da su Školske sestre franjevke Krista Kralja u Bukavu produžile vrijeme kandidature, počevši s našom skupinom, bilo mi je teško to prihvatiti jer ništa od toga nisam razumjela. Ta produžena godina mi se činila cijelo jedno stoljeće.

Gospodin mi je udijelio posebnu milost ustrajnosti jer je vjeran onaj koji me je pozvao, pomogao mi je u ovoj mojoj situaciji. Imam čvrsto povjerenje da će mi uvijek pomoći jer bez njegove pomoći, osobno ne mogu ništa.

Kad nam je naša odgojiteljica s. Erika, u ime zajednice, rekla da možemo pisati molbe za ulazak u postulatoru, uskliknula sam od radosti: «Zar je već godina dana prošla?»

Uvjerena sam da s milošću Božjom sve postaje svjetlom, jer za Gospodina je jedan dan kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan, On ne kasni izvršiti svoja obećanja.

Kad je stigao dan ulaska u postulatoru, zahvalila sam Gospodinu za sve lijepo što mi je učinio, posebno mu zahvaljujem za život, za zajednicu, za njegovu prisutnost u meni.

Molila sam ga za posebnu milost da postanem ono što on želi, na Njegovu veću slavu. Kad je svećenik blagoslovio naše križeve, molila sam Gospodina da mi udijeli milost nošenja križa, milost izdržljivosti i ustrajnosti slijedeći ga Njegovim stopama.

Sestra Mirabilis nam je podijelila križeve. Riječi koje je izrekla bile su jake i srce mi je počelo jako kucati. Zahvalna sam uvijek Gospodinu, jer je On taj koji mi daje snagu da budem ono što jesam i što ću biti po svom svetom planu, naravno tražeći uvijek našu suradnju s njegovom milošću.

Drage sestre, preporučam se u vaše molitve. Neka mi Gospodin udjeli milost da budem onakva kakvu me On želi, po njegovom svetom srcu. Neka se izvrši njegov plan u mojemu životu.

S francuskoga jezika prevela s. Mislava Prkić

DAN POSVEĆENOGA ŽIVOTA

Već puno stoljeća u svetoj Crkvi katoličkoj postoji redovnički, posvećeni život. Svi dobro znamo koliko je promjena doživio i doživljava, koliko ima boja, načina, oblika, koliko sličnosti i razlika u isto vrijeme.

Kao i sve ostalo u ovom zemaljskom životu, imao je redovnički život i proljeće, i zimu, i ljeto. A koje je sada godišnje doba? Danas kao ni dosad nije bilo lako odgovoriti na to pitanje. Je li jesen kad se ubiru plodovi ili zima kada se, gubeći sigurnost svojih listova, ogoljele grane bore da bi preživjele. Naravno, ponekad grane i presuše ali stablo stameno vijori u sljedećem proljeću. To upravo zahvaljujući svojoj stabilnosti, svojim korijenima koji sežu duboko, vlastitom, prodornom snagom koja u borbi za život ne posustaje.

Čudan je i divan redovnički život, nerazumljiv onima koji ga gledaju površno.

Prije nekoliko godina blagopokojni je Papa dobro razmislilo, molio i dobio prosvjetljenje da se i Dan posvećenoga života slavi, službeno, svečano, crkveno, katolički, tj. po cijelome svijetu. To je događaj i događanje jer to je i prezent i perfekt i budućnost. U našoj nadbiskupiji uveli smo običaj slaviti zajednički. I mogli se uvjeriti u veliku raznolikost. Naime, na ovom tlu gdje je kršćanstvo niklo tek «jučer», ima više stotina redovničkih i svećeničkih zvanja. Ima zajednica ustanovljenih od biskupa, naime lokalnih, kao i onih koje svojim korijenjem sežu u zemlje staroga kontinenta.

Dvadeset i pet različitih ženskih zajednica, desetak muških, a preko stotinu i pedeset dijecezanskih svećenika. Ova je nadbiskupija dala Crkvi pet biskupa od kojih su dvojica bili nadbiskupi, a kršćanstvo je započelo na ovim prostorima u rujnu 1906. godine. Dakle, za koji mjesec prijeći ćemo prag prvoga stoljeća.

I u ovoj zemlji posadile smo i mi pred par desetljeća klicu školskih sestara franjevaka. Neka Gospodin blagoslovi posađeno, da bi stablo moglo rasti, cvasti i biti na službu istom Bogu i na Njegovu slavu.

Prošle smo godine svečanom misom u katedrali, proslavili taj veliki dan. Od prihoda tj. milostinje toga dana, nabavile smo hrane, obuće, odjeće i ostalih potrepština i posjetile one koji više pate nego ostali, naime, zatvorenike. Na prostorima gdje vlada rat, bezvlade, mnogostruki nered ima osoba i skupina koji su prepušteni samima sebi ili okrutnosti sudbine ili nebrizi svojih subesjednika. To su teški kronični bolesnici, uličari, zatvorenici. Da ne postoji Caritas i karitativne ustanove, mrtvi bi se brojili na stotine.

Ove godine kada se obilježava prvo stoljeće kršćanstva na ovim prostorima odlučili smo hodočastiti na mjesto, u župu, gdje je prvi misionar sagradio svoju kolibu, posadio križ s raspetim Gospodarom na njemu i otpočeo avanturu naviještanja Radosne vijesti. Njegova, osobna avantura prvoga misionara nije trajala dugo. Tek dvije godine svećenik, završio je svoj zemaljski život nepuna dva mjeseca poslije uspostave misije Cibimbi – Nyangezi, od koje će kasnije postati nadbiskupija Bukavu koja danas broji 32 župe.

Prvi je misionar umro od malarije, jer se u to doba još nije znalo za spasonosni lijek Quinine. Zapisano je da on zna da umire i da mu je želja da njegov grob bude prvi kamen na kojem će sagraditi crkvu, tj. kršćanstvo u tom dijelu Afrike. Kao da je u mladom životu naučio «lekciju» svojeg slavnog Učitelja.

Dana 2. veljače ove godine stotine redovnica i njihovih pripravnica, deseci svećenika i redovnika, našli smo se na hodočašću u toj prvoj misiji. Slavili smo svečanu misu, slušali predavanje o počecima kršćanstva, odali počast onima koji su bili pioniri. Dali smo prihod za gradnju špilje - spomena na stogodišnjicu. Bili smo se nadali da ćemo moći sagraditi spomen crkvu, ili nešto slično tomu, ali ne bi nam dano.

Crkva u ovom narodu raste, ukorjenjuje se u sve pore života, i izdržat će u svim olujama onoliko koliko bude usidrena u Krista, Stijenu, Kamen, Oslonac, Put. A redovništvo, ako je pravo, ima upravo tu ulogu, biti tu, pokazati pravac, dati primjer, djelom, životom, ljubavlju. Jer, osoba je odmah drukčija, dok ju počnete voljeti.

Dan posvećenoga života 2006. podsjetio nas je da moramo osobito moliti za ovaj narod, za ovu zemlju. Na mnogim mjestima se čuje kako je ovo najstrašniji rat nakon Drugog svjetskog, ali to je rečenica preko koje se prijeđe kao što se prelazi spužvom po napisanom na školskoj ploči. Ima netko odnosno neki, i oni su brojni, koji profitiraju od tog nereda, te situacije.

Taj rat, ta ratna situacija samo je zastor iza kojeg se kriju razna ratna kriminalna djela, ubojstva, krađe, uništavanje okoliša. Ali najveće, neusporedivo jest uništavanje ljudske osobe. I nitko, baš nitko o tome ne želi i neće ni čuti ni pisati. Svako je vrijeme imalo svog Hitlera, samo se imena mijenjaju. I ono što najviše boli jest ta nebriga, prepuštenost, kao da smo stvorenja druge klase, drugorazredni, «štrapac».

Mi ipak živimo, radimo, molimo, nadamo se, vjerujemo. Jer, učili su nas da ne ćemo biti kušani iznad naših sila, da Gospodin tamo gdje pošalje križ, pošalje i snagu da ga se može nositi. A On je onaj koji ostaje vjeran svojim obećanjima, a mi Onom koji je vjeran, želimo, hoćemo i ostajemo vjerne.

s. Mirabilis Višić

RAD U PROSVJETI

Vjerne karizmi naše Kongregacije, i mi u DR Kongu, trudimo se odgovoriti potrebama Crkve i izazovima vremena. Ako danas itko ima potrebu pomoći, onda su to mladi. Mladi su izloženi raznim burama i olujama. Dobro strateško mjesto za rad s mladima su svakako škole. Ukratko ću pokušati opisati rad s mladima preko školskih ustanova u Demokratskoj Republici Kongo, čije je društveno uređenje specifično u današnjem modernom vremenu.

Belgijski Kongo, dugogodišnji Zaire, a danas Demokratska Republika Kongo, prolazili su i razvijali svoju povijest na različite načine. Kolonizatori su im dali nezavisnost na miran način, ali domaći lideri, boreći se za vlast, uzeli su oružje u ruke i htjeli sebi priuštiti vlast na nasilan način. Velike sile su bile umiješane, svaka je podupirala svoju skupinu, a pučanstvo umiralo i trpjelo, ne razumijući ništa od svega toga.

Godine 1965. godine mir se nastanio, malo pomalo, u belgijski Kongo. Domorodac je postao predsjednikom države, Mobutu Sese Seko. Ovaj čovjek je stvarao povijest svoga naroda na njemu svojstven način. Promijenio je ime države, novca i rijeke u Zaire, tako da su ta 3 Z legendarna za državu Zaire. Nije samo promijenio ta imena, nego je promijenio imena svojih stanovnika. Nitko više nije smio nositi javno kršćansko ime, sve je ustanove nacionalizirao, pa tako i škole. Išao je predaleko, čak je sebe proglasio Spasiteljem. Ta avantura je trajala od 1970. do 1977. godine.

Mobutu je povijesni čovjek. Učinio je i pozitivnih poteza. Njegov narod ga zove ocem nacije. Uspio je smiriti pobunjenike, ujediniti preko 450 etničkih skupina u jedan jedini narod, nazivajući svakog stanovnika Zairac, odnosno danas Kongoanac. Uvidio je neke pogrešne poteze nacionalizacije, pa je bio hrabar učiniti korak unazad. Jedan je od takvih poteza bio da je određeni broj škola povjerio vjerskim zajednicama. Tako su nastale katoličke, protestantske, muslimanske i druge škole. Na čelu katoličkih škola su biskupi. Oni imenuju svoje povjerenike, koordinateure i njihove savjetnike.

Danas nadbiskupija Bukavu broji 413 katoličkih škola, 103 srednje i 310 osnovnih škola. Našoj Provinciji povjereno je vodstvo srednje škole u Nyantende. Na početku školske godine, u mjesecu rujnu 2005., u toj školi bilo je upisano 777 učenika u 18 razreda, od toga 250 djevojaka. Nakon polugodišta broj se smanjio na 724 učenika.

Državnike već punih 25 godina ne zanimaju ni škole ni fakulteti. Sve se poduzima da se smanji broj intelektualaca, jer je s nepismenom masom lakše manipulirati. Prosvjetni radnici, osnovnih i srednjih škola su godinama štrajkali, a 1991. su štrajkali cijelu godinu, tako da je ta školska godina proglašena nevažećom. Crkva se je našla pred ozbiljnim izazovom. Što činiti s tolikom djecom i mladeži? Prepustiti ih ulici? Biskupska konferencija, zajedno sa sindikatima i s roditeljima, pokušala je naći barem za neko vrijeme, nekakvo privremeno rješenje. Roditelji će plaćati nastavnike onako kako budu mogli, a nastavnici će prestati sa štrajkom. To privremeno rješenje traje već 15 godina.

Ovakav stil rada je dosta mučan i nepravedan. Djeca kojima roditelji ne mogu platiti školarinu ostaju uskraćena školskog odgoja. Plaćanje školarine nije izjednačeno u svim školama. Školarina se plaća prema sredinama u kojima se živi, ali program škola je posvuda isti i on se mora slijediti.

Gradske sredine su privilegirane. Tu je školarina dosta visoka. Sela su u slabijoj poziciji. Što je škola udaljenija od grada, to je prosvjetni radnik slabije plaćen. Prosvjetni radnik u Luhwinji ne prijede 10 američkih dolara za mjesec dana, a standard života je i te kako skup. Školarina je jedan od ozbiljnih razloga za smanjivanjem broja đaka u školama.

Kakav je sistem škola i kako se radi? Sistem i program škola je još uvijek belgijski. U katoličkim školama, uz državni program školskih predmeta, obvezan predmet je vjeronauk i odgoj za život. Poželjno je da prosvjetni radnici budu praktični katolici, ali se prihvaćaju i druge vjeroispovijesti, osobito protestanti, s tim da oni ne naučavaju ništa što se protivi katoličkoj vjeri. Ravnatelj škole mora imati posebnu brigu da izradi cijeli pastoralni program i uskladiti ga s cjelokupnim programom škole.

U župi Nyantende su dvije srednje i pet osnovnih škola. Nama je 24. svibnja 2005. godine povjereno vodstvo srednje škole koja je u centru župe, udaljena par stotina metara od kuće u kojoj su sestre nekada živjele.

Uz obvezni vjeronauk u školi, dva sata tjedno za svaki razred, postoji i pastoralni program duhovnih obnova učenika i nastavnika u adventu i korizmi. Primijetile smo da su duhovne obnove vrlo važne. Da ništa

drugo, one omogućuju lakšu suradnju s laicima i plodonosniji i uspješniji odgoj mladih. Nastavnici su izrazili želju da se na razini škole u korizmi organizira duhovnu obnovu i za njihove bračne parove. Ako Bog da, tu ćemo im želju ispuniti 16. svibnja. Ta duhovna obnova za nastavnike i njihove bračne parove bit će ujedno i duhovna obnova koja će ih bliže pripremiti za blagdan sv. Ante Padovanskoga, zaštitnika naše škole.

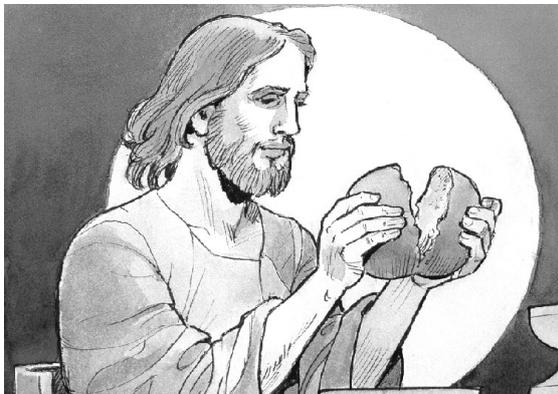
Naša škola posebno slavi blagdan sv. Ante. Nema nastave, a dan je posvećen vjersko-kulturnom programu. Ujutro u 9 sati imamo svetu misu, a od 11 do 16 sati je zabavno-kulturni program. To je ujedno i dan kada se naši maturanti opraštaju od škole. Ove godine imamo 48 maturanata u dva smjera – klasičnom i pedagoškom.

Za sada u toj školi rade dvije naše sestre: s. Deodata Musimwa Baganda i s. Mislava. Svaki dan iz Bukavu putuju na posao u Nyantende, udaljeno 14 kilometara. Kad je vrijeme najbolje, potrebno je dobrih 45 minuta vožnje, a u vrijeme kišne sezone, od rujna do svibnja i po koji sat, ovisi sve koje su naravi zapreka na putu. Ovo nije baš najsretnije rješenje. Kuća u kojoj su sestre živjele od 1. ožujka 1988. do 17. veljače 1997. godine kada su zbog učestalih napada morale napustiti, je pokraj škole, ali zbog prevelikih nesigurnosti još se ne možemo slobodno u nju vratiti. Mir se još nije povratio u ove predjele Konga. U pripremi su i izbori koji su bili predviđeni 30. lipnja prošle godine, a evo još uvijek su u pripremi. Narod očekuje puno od tih izbora, a ponajviše mir i sigurnost.

Molimo Gospodina da uistinu dođe do tako dugo očekivanog mira! Uz pozdrav i najbolje želje za Uskrs, svakoj našoj sestri, svim čitateljima naših *Odjeka*, prijateljima i suradnicima.

s. Mislava Prkić

USKRSNE ČESTITKE

U sjaju Uskrsa i uskrsnog jutra, zaloga naše vjere, očitova se sav naš život i sva naša nadanja. Uskrsli Gospodin neka vas snaži na putu posvećenog života.

Sretan Uskrs žele i čestitaju

sestre iz Glonna

*Nisam vidjela, ali znam
da si ti ovuda prošao
i tlu ranjenom uskrsnuće donio.*

O uskrsnim blagdanima želimo Vam *jutro* u znaku neizrecivog dara susreta s uskrsnim Gospodinom. Od srca

vaše sestre iz Frankfurta!

Zdravo! Ne bojte se! Idite, javite mojoj braći da pođu u Galileju! Ondje će me vidjeti! (Mt 28,10)

Neka i u našim srcima odjekuje pozdrav Uskrsloga, te i mi kao i ove žene iz evanđelja izvršimo poslanje i naviještamo njegov dolazak onima kojima nas šalje.

Uz srdačne pozdrave

Vaše sestre iz Knina

Drage sestre!

Neka vam ovi sveti dani i blagdani budu izvor mira, radosti i nade, a svjetlo Isusa Uskrsloga neka obasjava svaki vaš korak.

U tom duhu želimo svim sestrama naše zajednice i dobročiniteljima sretan i blagoslovljen Uskrs uz prve srdačne i proljetne pozdrave

vaše sestre iz novoga samostana pod okriljem Gospe Loretske, Zadar - Arbanasi

Grob je prazan. Ispunjen tišinom koja ne nosi strah ni zebnju već Nadu u nepoznato danas – sutra. Naša srca ispunjena svetom tišinom rođena iz Riječi i po Riječi možemo klicati: Aleluja, Aleluja! Krist je živ! Neka živi u svakoj od nas.

S tom željom svima neka Mir Uskrsloga bude izvor, potpora, snaga, vodilja kroz svakodnevno darivanje!

Vaše sestre iz Paga

*Ti si nada naša.
Ti si radost naša.
Ti si ljubav naša.
Ti si život naš.
Ti si svjetlo naše.
Ti si vjera naša.
Ti si uskrsnuće naše.*

Drage sestre, sretan vam i blagoslovljen Uskrs žele

sestre iz Kaštel Lukšića

"Kad se pojavi Krist, život vaš, tada ćete se i vi s njime pojaviti u slavi" (Kol 3,4).

Uskrs pobuđuje u nama osjećaj života koji ne umire. U našim srcima rascvjetava nadu, koju su doživjele žene u zoru kod praznog groba.

Božja ljubav pobijedila je smrt. Krist je uskrsnuo i sve je s njime uskrsnulo! Svetkujmo i slavimo u Gospodinu: *"Ovo je dan što ga učini Gospodin: kličimo i radujmo se njemu!" (Ps 118,24)*

Od srca svim sestrama u našoj provinciji želimo blagoslovljen Uskrs ovdje na zemlji i u vječnosti. Neka se na licu svake naše sestre trajno vidi vazmeno veselje, uskrsna sreća, uskrsni osmjeh!

Vaše sestre iz Imotskog

Obnovi nas, molimo, svojim Duhom, i daj da i mi uskrsnemo u svjetlo života.

(Iz Uskrsne zborne molitve)

Uskrs je blagdan novoga života koji potiče sve kršćane. Događaj Uskrsnuća pokazuje snagu toga života. A taj događaj je izvor neprestane obnove, jer život vječni je život koji je u svakom trenutku pun mladosti, spontanosti i kreativnosti.

Uskrsli Krist donosi čovječanstvu novu priliku, novu mogućnost života u izobilju. Život koji daruje je život iskrene, duboke i darežljive ljubavi. To je život koji je kadar promijeniti lice svijeta i pobijediti sve moći i sebičnosti, sve pokušaje nasilja. razmatrajući Kristovo Evanđelje kršćani uviđaju što bi i sami trebali biti: a u Kristu uskrsnulome crpe snagu za čišći i žarči život, za život pun ljubavi.

Sretan Uskrs! Svim našim sestrama, prijateljima i dobročiniteljima, uz srdačne pozdrave

sestre od Sigurate, Dubrovnik

Neka nas Kristovo Uskrsnuće obdari svojom radosti, mirom i ljubavlju. U ovim mislima želimo sretan i radostan Uskrs svim sestrama uz pozdrav

Vaše sestre iz Trpnja

Punina življenja ostvaruje se postupno, kroz muku i zahvaća se do kraja tek kad zakoračimo s onu stranu postojanja. O tomu nam svjedoči Uskrsli - do kraja ostvareni čovjek koji iz punine svoga boštva daje "Mir vama" (Iv 20,21).

O slavljenju uskrsnog otajstva želimo Vama drage sestre i Vama dragi prijatelji da na svom putu ostvarivanja punine: ne izgubite hrabrost za novi korak i vedrinu, unatoč križevnosti zbilje; ne izgubite vedrinu duha, unatoč obeshrabrenju i da nalazite Mir u susretu s Č/čovjekom.

Sestre iz Sinja

Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju. (Iv 20,29b)

Drage sestre!

U nadi da se naša vjera svakim danom produbljuje, radosno vas pozdravljamo i zajedno s vama u molitvi slavimo Uskrsnuće Gospodina našega Isusa Krista.

s. Lidija Bernardica, novakinja i s. Karolina

Ako ste suuskršli s Kristom, tražite što je gore, aleluja!

Svim sestrama i čitateljima *Odjeka* sretan i blagoslovljen Uskrs žele uz srdačan pozdrav

sestre sa Ksavera, Zagreb

Ufanje mi uskrslo je, Krist, moj Gospod i sve moje! (Iz Posljednice)

Svim sestrama kao i svima do kojih dopru ove riječi, naše želje i molitve uz naš najveći Blagdan, želimo puno uskrsne radosti, blagoslova, mira i dobra!

Kandidatkinja Luca i s. Mirja

Uskrsnuo sam i sada sam s tobom!

Neka proslava Gospodinova uskrsnuća oživi u nama spoznaju o beskrajnoj ljubavi kojom je Bog prigrlio svijet davši za njega svoga Jedinorođenca, pa da se njome ohrabreni, jednom zauvijek, opredijelimo za put ljubavi, istine i života.

Mir i radost Uskrsa svim sestrama i čitateljima *Odjeka* žele

sestre s Lovreta

NAŠI POKOJNICI

SESTRE NAŠE KONGREGACIJE

- s. M. Miroljuba Kolobarić**, živjela 79 godina, u Kongr. 59 godina, preminula 28. siječnja 2006. u Mostaru
- s. M. Doloroza Dokl**, živjela 77 godina, u Kongr. 48 godina, preminula 7. ožujka 2006., Št. Peter pri Št. Jakobu v Rožu (Austrija)
- s. M. Ludovica Aquino**, živjela 86 godina, u Kongr. 66 godina, preminula 25. veljače 2006. u Asunción, Paraguay
- s. M. Del Socorro Franco Díaz**, živjela 72 godine, u Kongr. 52 godine, preminula 16. ožujka 2006. u Asunción, Paraguay

RODITELJI, BRAĆA I SESTRE

- Ivica Vucić**, brat s. Hijacinte Vucić, preminuo 24. prosinca 2005. u 55. godini života.
- Iva Prkić**, majka s. Mislave Prkić, preminula 9. siječnja 2006. u 81. godini života.
- Mara Vuković**, majka s. Sofije Vuković, preminula 18. siječnja 2006. u 87. godini života.
- Petar Baković**, brat s. Romane Baković, preminuo 21. siječnja 2006. u 78. godini života.
- Janja Čirjak**, majka s. Miheline Čirjak, preminula 30. siječnja u 85. godini života.
- Pera Vrdoljak**, sestra s. Marine Gelo, preminula 10. ožujka 2006. u 51. godini života.
- Kazimir Vidić**, brat s. Ane Vidić, preminuo 16. ožujka 2006. u 71. godini života.

ANDRIJA BILOBRK

otac s. Ljubice

Izišlo je sunce nove zore, a dan koji se čini kao i svaki drugi u trenutku postaje prazan. Teške riječi padaju na dušu. Tužne oči bude po koju uspomenu. Prošao je još jedan život... meni tako blizak, a nepoznat.

Tuga je veća znajući da tako dobro srce, plemenita duša, odlazi s ovoga svijeta. Ja i ne poznajem tu dušu, mada sam bila dio nje. Poznavala sam samo pogled u daljinu, što pričao je životnu priču, priču koju danas netko drugi priča, priču koja me kao sjena prati.

I dok lagano koračam u suton, sjetim se stolice ispred stare kuće, koja čeka. Sjetim se štapa, koji u kutu nepomično stoji. Sjetim se stare žene, koja nema koga da drži za ruku, čija duša nema više svoga para.

Smrt je uvijek bila teška, ali ovo nije posljednja bol koju zadaje život. Sve prolazi i ovo će proći, a mi se radujemo ponovnom susretu tamo gdje smrti, tuge i boli nema.

Jelena Skender, unuka

Drage sestre,

u ime svoje i moje obitelji najljepše zahvaljujem na pažnji prilikom prelaska moga dragog oca u novi i bolji život.

Hvala sestrama iz moje zajednice s Jordanovca i ostalim sestrama koje su moga dobroga oca ispratile na posljednji počinak.

Ovom prigodom svima želim sretan Uskrs.

Vaša zahvalna s. Ljubica Bilobrk

IVA PRKIĆ

majka s. Mislave

Dana 9. siječnja 2006. godine, nakon duge i teške bolesti, okružena svojim najmilijima, preminula je uzorna vjernica i dobra majka, naša draga Iva Prkić, rođ. Sedlar.

Iva je rođena 2. veljače 1925. godine u Ramljanima. Sa svojim mužom, pok. Matom, rodila je sedmero djece, četiri sina i tri kćeri. Najstarija kći joj je umrla u ranoj dobi, a jedna je od kćeri naša s. Mislava, koja živi i djeluje kao vjerovjesnica među najsiromašnijima u dalekoj Africi, u DR Kongu.

Sa svojim mužem pok. Matom provela je u ljubavi i zajedništvu pune 52 godine. Život joj nije bio lagan, ali ona kao vrsna žena i hrabra majka znala je sve poteškoće s vjerom u Boga i krunicom u ruci nadići, i iz dana u dan iznova započinjati. Učila je svoju djecu poštenju i kršćanski ih odgajala.

Resila ju je skromnost, poniznost, osmjeh na licu, nikada se nije tužila, a zahvalna je bila na svemu. Zadnjih pet godina života bolest ju je prikovala uz krevet. Teško je mogla govoriti, a molila je krunicu. No, osmjeh na licu je ostao i svi smo se divili njezinoj vedrini. Njezina djeca, nevjesta i unučad bili su stalno prisutni uz nju, jer ljubav se ljubavlju vraća. To smo mi sestre s Lovreta mogle osjetiti. Svaki put kada bi je došle posjetiti, radovala bi se nama kao da je došla njezina Marija - s. Mislava.

Pokopana je na mjesnom groblju u Ramljanima u nazočnosti mnogih koji su je poznavali i voljeli. Naše brojne sestre, svojom nazočnošću, iskazale su svoje poštovanje i zahvalnost dobroj ženi i majci. Svetu misu zadušnicu predvodio je mjesni župnik fra Bono Bilić.

Draga naša Ive, hvala ti na divnom primjeru strpljivosti, radosti i vjernosti Bogu i obitelji. Svi mi koji smo te poznavali, pamtit ćemo te dugo po tvojoj dobroti i moliti se za tvoju plemenitu dušu. Neka te Gospodin nagradi vječnim životom. Počivaj u miru Božjem.

Našoj s. Mislavi i njezinoj obitelji, naša iskrena sućut!

s. Ivana Džimbeg

Postoje određeni trenutci u životu u kojima samo molitva i šutnja imaju svoj prostor. Riječi izgledaju suviše. Iako, prožeta takvim mislima, ne mogu a da ne zahvalim svim našim sestrama, koja je svaka na svoj način, pratila zadnje godine životnoga puta moje drage majke.

U ime cijele obitelji, najsrdačnije zahvaljujem svim našim sestrama za molitve, suosjećanje, ohrabrenje i prisutnosti na njenom zadnjem ovozemaljskom ispraćaju.

Neka joj Gospodin udijeli vječni pokoj!

s. Mislava Prkić

MARA VUKOVIĆ

majka s. Sofije

U srijedu 18. veljače 2006. u 87. godini života, umrla je Mara Vuković rođena Jurić, majka naše s. Sofije.

Mara je rođena 18. travnja 1919. u Dubravicama kod Skradina. Kao uzorna supruga i majka sa svojim mužem Rokom rodila je sedmero djece od kojih su dvoje umrli. Na životnom putu uz mnogo lijepih događaja, doživljavala je i teških trenutaka koje je strpljivo podnosila uzdajući se u Božju pomoć i zagovor nebeske Majke. Poznamo je kao tihu, samozatajnu, vedru i strpljivu ženu. Voljela je svoju djecu, poštivala je slobodu njihova životnog izbora i poziva. Posebno je bila zatečena kad su dvije kćeri ozbiljno razmišljale i odlučile otići u samostan i postati časne sestre: Ana s. Sofija u Provinciju školskih sestara franjevnika u Split, a Senka s. Veronika u Družbu sestara franjevki od Bezgrješne u Šibenik. Bile su to godine prošlog stoljeća, vrijeme komunističke vlasti, kad se o vjeri, Crkvi, duhovnom pozivu nije smjelo javno govoriti. Zbog njihova odlaska, roditelji su morali pretrpjeti mnoge prigovore, ruganja i strah za opstanak na radnom mjestu. Roditeljska ljubav je kadra sve podnijeti.

Osим što je doživjela strahove i posljedice Drugog svjetskog rata, na početku Domovinskog rata 1991. godine je morala sa svojim Rokom bježati iz kuće. Svoj boravak su privremeno imali u hotelu Solaris kod Šibenika, a poslije u sestrinskoj zajednici u Primoštenu, gdje je živjela njihova kćer s. Veronika. Po završetku Domovinskog rata sretni i radosni su se ponovno vratili u svoje Dubravice. Došla je i nova kušnja – zloćudna bolest i smrt supruga Roka 2001. godine. Mara je ostala sama, sve je više pobolijevala i bila potrebna pomoći svoje djece. Utjehu je nalazila u svakodnevnim molitvama, posebno moleći otajstva krunice. Moleći za svoju djecu i unučad, s ljubavlju i zahvalnošću je molila i za sestre u Primoštenu kod kojih je nalazila svoj «dom» kad joj je bilo teško. Zadnje godine starosti i bolesti je provela kod svojih kćeri, a posljednje dane u Domu za stare i nemoćne osobe. Svjesno se pripremala za smrt i molila: «Neka mi se Bog smiluje, i uzme me k sebi».

Sprovodne obrede predvodio je župnik Dubravica, fra Krešimir Mikelić a euharistijsko slavlje uz više svećenika u crkvi sv. Kate na mjesnom groblju u Dubravicama, predvodio je fra Ivan Buljević, gvardijan samostana na Visovcu. Uz njezinu djecu, rodbinu, prijatelje, mnoštvo časnih sestara, molitvom i pjevanjem sudjelovao je župski zbor iz Primoštena. Otac gvardijan u svojoj homiliji je nadahnutim riječima govorio o značenju ljudskog i kršćanskog življenja koje po smrti dobiva svoj smisao u prijelazu u vječnost – k Bogu, koji je izvor života i besmrtnosti. O pokojnoj Mari je govorio kao majci na koju njena djeca mogu biti ponosna zbog njene vjere i hrabrosti koju je svjedočila upravo kad je bilo najteže.

Drage sestre!

Duboko dirnuta vašom pažnjom koju ste iskazale meni i mojoj obitelji svojim prisustvom na posljednjem ovozemaljskom ispraćaju moje drage majke. U ime svoje obitelji i svoje osobno iskreno zahvaljujem sestrama naše Provincije koju ste svojim prisustvom ispratili moju dragu majku.

Hvala sestrama, svećenicima i prijateljima koji su nam izrazili sućut pismeno ili brzglasom.

Zahvaljujem sestrama franjevkama od Bezgrješne, s. Lidiji Grgat koja je predvodila pjevanje na sprovodnoj misi, zboru sestara i župnom zboru iz Primoštena, posebno o. gvardijanu fra Ivanu Buljeviću na toplim i očinskim riječima.

Hvala svima koji su htjeli doći ali su bili spriječeni. Neka Gospodin svima obilno naplati!

s. Sofija Vuković

JANJA ČIRJAK

majka s. Miheline

Dana 30. siječnja u kasnim večernjim satima u zadarskoj bolnici preminula je moja majka u 85. godini života. Istrošena trudom i naporom života od najranije mladosti do smrti. Okrijepljena svetim sakramentima tiho se preselila Onomu u koga je čvrsto vjerovala, ali i znala prigovarati da je na nju zaboravio kad je ne zove.

Na blagdan Svijećnice sprovodne obrede od obiteljske kuće do župne crkve s još 15 svećenika vodio je župnik don Jerolim Lenkić. Svetu misu je predvodio o. nadbiskup Ivan Pređa, te održao homiliju.

U ime svećenika i sestara oprostio se fra Stipe Nimac dugogodišnji prijatelj obitelji. Uz našu brojnu obitelj i rodbinu bio je velik broj mojih sestara, kako je ona znala reći. Čuli su se i komentari puka kako će Gorica pamtili ovaj sprovod.

Zahvaljujem o. Nadbiskupu što je našao vremena i došao ispratiti moju majku na vječni počinak. Iskreno zahvaljujem svim svećenicima koji su u tako velikom broju bili prisutni, iako je bio blagdan Svijećnice.

Posebnu zahvalnost dugujem sestrama na Lovretu koje su imale razumijevanja za mene da sam mogla posljednji mjesec dana biti uz bolesnički krevet moje majke.

Toplo zahvaljujem svim dragim sestrama koje su na bilo koji način bile uz mene i moju obitelj te Pokojnicu ispratile molitvom.

Svima od srca zahvaljujem i preporučam u svete molitve.

Zahvalna

s. Mihelina Čirjak

ZAHVALE

U ime svoje i svojih nećaka zahvaljujem se svim sestrama, a posebno poglavaricama, što su imale razumijevanja za moju tešku situaciju, te su mi dozvolili da mogu biti uz svoju bolesnu sestru, da joj budem pri ruci u njezinoj teškoj bolesti. Na poseban način zahvaljujem našoj s. Ivani Džimbeg i s. Karmen, služavki Malog Isusa, koje rade na kirurško-neurološkom odjelu. Bile su veliki oslonac i utjeha mojoj sestri dok je boravila u bolnici.

Hvala svim sestrama koje su je ispratile na posljednji ovozemaljski počinak i koje su mi izrazile sućut bilo usmeno bilo pismeno.

Drage sestre, hvala vam na svemu, preporučam je i nadalje u vaše molitve.

Zahvalna

s. Lucija Lagator

Drage sestre!

Hvala svima koje ste ispratile moga dragoga brata Kazimira. Hvala i onima koje su mi izrazile sućut.

Preporučam ga u vaše molitve.

Vaša s. Ana Vidić

MONS. ŠIME DUKA

U svome domu u Rimu, u utorak 28. ožujka 2006. godine tiho je preminuo mons. Šime Duka u 91. godini života i 64. godini svećeništva. Uz njega su bile naše sestre, s. Rozarija i s. Tihoslava, koje su o njemu skrbile posljednje vrijeme njegova života.

Oproštaj od pokojnoga mons. Šime u njegovoj rodnoj župi Gospe Loretske u Arbanasima bio je 31. ožujka u 10,30 sati. Sprovodna sveta misa slavljenja je u katedrali sv. Stošije u 12 sati, nakon čega je slijedio ukop u crkvi Gospe od Zdravlja.

U ime naše Zajednice od pok. mons. Duke, u crkvi Gospe Loretske, oprostila se provincijalna predstojnica s. Klara Šimunović.

Poštovani i dragi naš Monsignore!

Pojedine od naših sestara koje su živjele i radile u Zadru, osobito ovdje u Arbanasima, odavna su Vas poznavale i susretale u raznim prigodama.

Kao zajednicu, Božja nas je Providnost snažnije povezala s Vama kroz dvije posljednje godine.

Kad ste nam prije dvije godine udijelili pomoć da možemo barem donekle nastaviti započetu gradnju našega samostana, ponizno ste molili da Vas primimo kao starijega brata i

da Vam budemo od pomoći. U zahvalnosti smo Vam odgovorile iskrenim prihvaćanjem u naše franjevačko zajedništvo i potpunom brižljivošću dajući sestru da trajno bude uz Vas. To više nije bilo zauzvrat. Jer ni vi više niste mislili na vlastiti dar nama, već ste u darovanim sestrama gledali dar Božji. Znali ste ponavljati, do posljednjega dana: *Ja imam sestre. Bog mi je dao sestre.*

I ovaj moj današnji oproštaj od Vas u ime zajednice školskih sestara franjevaka zapravo je već izrečen. Izrečen je tihim djelima ljubavi i služenja sestara: s. Božene, s. Ljubomire, s. Tihoslave, i osobito s. Rozarije. Ostale sestre bile su u molitvenom zajedništvu s Vama. A bratsku suradnju i nesebičnu pomoć pružali su nam oci salezijanci. Veoma ste to cijenili.

Neumorno ste zato zahvaljivali: Bogu, sestrama, zajednici, meni osobno, i svima koji su vas posjećivali. Najčešća riječ koju sam od Vas čula ili ste je nama napisali, bila je riječ *hvala*. Sigurna sam da i sada pred svojim Stvoriteljem i Otkupiteljem zahvaljujete i molite za nas i za sve ljude koje ste na svom životnom putu susrećali.

U svojoj zahvalnosti i izrazima poniznosti i skrušenosti u trenucima međusobnih poteškoća uvijek ste nam očitovali svoju čovječnost i težnju za savršenijim životom.

Osobito smo Vam zahvalne što ste svakodnevno sa sestrama molili za našu Kongregaciju i na nju zazivali Božji blagoslov. Na srcu Vam je posebno bila Vaša rodna župa Gospe Loretske, salezijanska i naša franjevačka prisutnost u njoj. Molili ste osobito za mladež da živi kršćanskim životom. A nama, sestrama i svećenicima trajno ste posvjedočili da mladima, u duhu našega redovničkoga poslanja, u tome moramo pomagati.

Hvala Vam što ste i nama svojim životom posvjedočili vjerno služenje Kristu, iskreno i pouzdano štovanje Blažene Djevice Marije i neizmjernu ljubav prema Crkvi.

Vjerujemo da sada u *nerukotvorenom domu, vječnom domu na nebesima* živite puninu blaženstva, svjetlosti i mira!

IZ ŽIVOTA NAŠE KONGREGACIJE

IZ MARIBORSKE PROVINCIJE

Drage sestre naše kongregacije, Gospodin vam dao mir! Rado ću vam priopćiti nekoliko događaja iz naše provincije.

Beogradska nadbiskupija je prošle godine proslavila 80. godišnjicu svoje uspostave. Tim povodom u listopadu je održan simpozij na kojemu je provincijalna zamjenica s. Mihaela Berčon govorila o poslanju Školskih sestara franjevki Krista Kralja u dijaspori. Na završnoj svečanosti, početkom prosinca, sudjelovala je i provincijalna predstojnica s. Angela Zanjkovič. Naše su sestre došle u Beograd tridesetih godina prošloga stoljeća, u Banat 10 godina ranije. Godine 1941. i provincijalna uprava se iz Maribora preselila u Beograd (gdje je ostala do 1983. godine). Nakon Drugog svjetskog rata Srbija je primila veliki broj sestara prognanih iz Slovenije. Neprocjenjiv je njihov doprinos na ekonomskom, odgojnom i karitativnom području. Nekoć je u Srbiji bilo do 90 sestara, danas ih je na dvjema podružnicama samo sedam.

U predbožićnim danima naše su juniorke, s. Maja Aščin i s. Urša Šebat, i kandidatkinje Urša Marinčić i Tina Dajčer posjetile naše zajednice. Igrokazom i pjesmom dočarale su nam bratsko-sestrinsku ljubav koja se pri jaslicama rodila u Franji i njegovoj braći. Zahvalne smo našim najmlađima za njihov poticaj. Svojim su nas mladenačkim poletom razveselile, posebice starije sestre, i zbližile nas međusobno.

U Repnjama je 6. i 7. siječnja bio susret sestara koje djeluju u pastoralu mladih. S. Bernardka Stopar je govorila o osobnom odnosu s Bogom, s. Veronika Verbič o dozrijevanju osobe, a s. Rafaela Glasenčnik o zajednici, Crkvi i o osjećaju pripadnosti. Pri kraju susreta slijedio je blagoslov "Štalice", prostorija preuređenih za rad s mladima, na nekadašnjem samostanskom imanju u Repnjama.

Na susretu Unije viših redovničkih poglavara/ica Slovenije, 11. siječnja 2006., naša provincijalna predstojnica s. Angela Zanjkovič izabrana je za predsjednicu. Službu je prihvatila s povjerenjem u Gospodina, da i na taj način služi braći i sestrama u Crkvi u Sloveniji. Tako je od 6. do 12. veljače o. g. sudjelovala u radu generalne skupštine Unije europskih Konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica (UCESM) u Fatimi u Portugalu.

U samostanskoj crkvi, u kući matici u Mariboru, od dana njezina blagoslova u rujnu prošle godine, svakodnevno se slave svete mise; ne samo za samostansku zajednicu, već povremeno i za druge skupine (Caritas, zajednica molitve za duhovna zvanja). Noćnom klanjanju s 5. na 6. u mjesecu sestrama se pridružuju i studentice iz Studentskog doma sv. Elizabete.

Drage sestre, s vama smo ujedinjene u molitvi. Želimo svima blagoslovljene korizmene dane.

Sestre mariborske provincije

s. Mira Rožanc

IZ SPLITSKE PROVINCIJE

Novu radnu godinu započele smo produbljanjem teme Vrhovnoga kapitula 2005. kroz mjesečne duhovne obnove i odgojno-obrazovne sastanke. Temu *Ukorijenjene u Kristu, okrenute drugima - stopama Franje Asiškoga* razradilo je Vijeće za duhovnost i liturgiju prema *Osnovnom tečaju franjevačke misionarske karizme*. Uz temu dotičnoga mjeseca naglasak je na *vježbama* i *primjeni* koje nas potiču da vlastitu zbilju vrednujemo u odnosu na usvojene sadržaje, da bismo bile više ukorijenjene u Kristu i okrenute drugima u Franjinu duhu.

Osnovni tečaj se i na razini Vijeća hrvatskih franjevačkih zajednica nastoji produbljevati i približiti svakoj zajednici. U tu svrhu upriličen je seminar za animatore *Osnovnog tečaja* u franjevačkim zajednicama, na kojem su sudjelovale i naše tri sestre. Produbljevanje *Tečaja* predviđa se tijekom tri godine kao priprava za proslavu 800. obljetnice utemeljenja franjevačke obitelji. Trogodišnja zajednička priprava franjevačkih zajednica za proslavu 800. obljetnice započela je 8. listopada 2005. godine na Trsatu u Rijeci. Na Svefranjevačkom susretu sestara i braće iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Slovenije te Crne Gore, najzastupljenije smo bile upravo mi školske sestre franjevke, iz pet naših provincija: mariborske, koruške, mostarske, sarajevske i splitske, te gračke školske sestre franjevke iz crnogorske provincije.

U vidu trajnoga odgoja u mjesecu listopadu i studenome 2005. godine održani su seminari za sve sestre Provincije u četiri turnusa na temu *Redovništvo i duhovnost*. U promišljanju na zadanu temu i u konkretnim praktičnim vježbama i poticajima za produbljevanje vlastite duhovnosti s nama su bili dvojica redovnika franjevaca.

Dana 1. prosinca održan je godišnji sastanak provincijalne predstojnice s kućnim predstojnicama. Na temelju izvješća iz svih kućnih zajednica raspravljalo se o našem molitvenom, zajedničkom i apostolskom životu, te o odnosu prema tvarnim dobrima u zajednici.

Na zadnjem Provincijalnom kapitolu odlučeno je da se izradi Provincijski plan za naredno razdoblje i izabrano je povjerenstvo za izradu Plana. Plan je izrađen i predstavljen pročelnicama provincijskih vijeće i voditeljicama sekcija s uputama za animiranje i djelovanje vijeća i sekcija u narednom razdoblju.

Naša Provincija se, Bogu hvala, obnavlja novim članicama. To osobito možemo reći za našu misijsku zajednicu u DR Kongu, gdje je trenutno pet kandidatkinja i dvije postulantkinje. U provincijalnoj kući u Splitu godinu novicijata je uoči svetkovine sv. Franje započela s. Lidija Bernardica Matijević. U subotu 1. listopada u Splitu su tri sestre položile doživotne zavjete. Na svetkovinu sv. Franje proslavile smo obljetnice redovničkoga života naših sestara: 50. i 25. obljetnicu, u ugodnom sestrinskom druženju i zahvalnosti Gospodinu za njihovu vjernosti, predanost i služenje u našoj zajednici.

U vidu proširenja apostolskoga djelovanja u Zadru, započeta je prije dvije godine gradnja novoga samostana s dječjim vrtićem. S radošću vas možemo izvijestiti da se radovi privode kraju, te da su sestre sredinom mjeseca veljače ove godine uselile u dio djelomično opremljenoga samostana. Na blagdan Katedre sv. Petra, 22. veljače, slavljena je prva sv. misa u privremeno uređenoj kapeli, jer velika samostanska kapela još nije dovršena.

Božjom Providnošću i velikodušnom pomoći dobrotvornih ustanova i pojedinaca, također i naše sestre u DR Kongu proširuju prostor za redovnički odgoj i za apostolat mladeži. Tako se obje naše kuće u Bukavu dograđuju. U siječnju je bio blagoslov i useljenje u novi dio kuće u Muhungu, koji je namijenjen za odgoj kandidatkinja i za održavanje duhovnih obnova i tečajeva za mlade.

s. Marija Petra

IZ TRŠĆANSKE PROVINCIJE

Drage sestre, drago mi je što s vama mogu podijeliti neke od naših doživljaja iz zadnjih mjeseci 2005. godine.

Dana 22. listopada, u provincijalnoj kući, s velikim veseljem smo proslavili zlatni jubilej naše s. Gabrijele Koncilja. Za vrijeme koncelebriranog euharistijskog slavlja sestra je obnovila svoje redovničke zavjete. Iz Koruške su na slavlje došla njezina braća i rođaci. Najveću joj je radost svojom prisutnošću priredila njezina majka, uistinu časna i dostojanstvena osoba. Kapelu su ispunile sestre pristigle s raznih podružnica te školske kolegice i dobre poznanice s. Gabrijele. Slavlje se nastavilo u blagovaonici, gdje se činilo da je vrijeme stalo.

U nedjelju, 23. listopada Gospodin nam je dao doživjeti prelijepo trenutke. Prije podne smo se sabrale u kapeli, gdje je sestra provincijalka s. Suzana Masten primila u novicijat dvije postulantkinje: Ahlem Helmy i Mervat Damian. Bilo je dirljivo, jer u provincijalnoj kući od 1974. godine nismo imale primanja u novicijat. Gospodin je sada uslišao naše dugogodišnje molitve i milostivo primio nebrojene žrtve naših bolesnih i starijih sestara.

Sljedećega dana novakinje su sa svojom voditeljicom s. Gabrijelom Kocilja otputovale u generalnu kuću u Grottaferrati, gdje će provesti novicijat. Naše molitve za milost ustrajnosti trajno će ih pratiti.

Među nama je skoro tri tjedna boravila juniorka s. Sabah Shendy. Vrlo lijepo se je uključila u zajednicu i svima rado pomagala. I ona se također vratila u Grottaferratu, da bi završila program druge godine novicijata i produbljivala poznavanje franjevačke duhovnosti.

Na sam Božić, poslijepodne, naša je patnica s. Agneza Selar otišla primiti svoju vječnu nagradu. Punih deset godina strpljivo je podnosila tešku parkinsonovu bolest, koja ju je zadnjih godina sasvim paralizirala. Od studenoga 2004. bila je nepomična na postelji, kao prikovana na križ, prikopčana na kisik i umjetno hranjena. Sve je razumijevala, ali govoriti više nije mogla. Sve je primala s vjerom i pouzdanjem u Božje milosrđe, koje je posebno štovala, i s krunicom u ruci.

Svim sestrama diljem Kongregacije naš sestrinski pozdrav i blagoslovljenu korizmu. U ime sestara iz Trsta

s. M. Leonarda Curk

IZ LEMONTSKE PROVINCIJE

Događaji na "Brežuljku"

Pozdrav svim sestrama ma gdje bile! Trenutno imamo dvije nove članice naše provincije. Jedna od njih je Sue Wade, stanuje kod nas od kolovoza 2005. i nada se da će u kolovozu započeti postulaturu. Učiteljica je u katoličkoj osnovnoj školi u Lemontu. S. Linda O'Connor je 2. listopada položila prve zavjete, radi kao ravnateljica vjerskog odgoja u župi sv. Patrika u Lemontu.

Dana 11. veljače radosno smo sudjelovale u susretu koji nazivamo *Dan zajednice*. Naš predavač, član kongregacije Duha Svetoga, govorio nam je o nadi kojom je prožet redovnički život. Zbog Božje vjernosti prema nama i svojim obećanjima, ne možemo nikada biti bez nade. To je bila velika pobuda za sve nas.

Skupina naših pridruženih članova/ica (laici koji su pridruženi zajednici), u veljači su imali svoju duhovnu obnovu. Trenutno ih imamo 28 i 6 kandidata u pripremi. Novi će kandidati u travnju postati pridruženi članovi. Preporučujemo ih u vaše molitve.

Akademija Mt. Assisi dobila je novu predsjednicu - s. Ann Barbara Plavac. Službu je preuzela po povratku iz Rima, gdje je kroz proteklih šest godina bila vrhovna savjetnica i ekonomica.

U "Alvernia Manor"- kući za starije osobe, u ožujku je vrlo živo. Svakog petka je Put križa. Pokladni utorak obilježen je večerom i igrokazom: "Traženje skrivenoga blaga", zajedno s rodbinom naših štíćenika. U svetoj misi smo se spomenuli svim naših pokojnih štíćenika. Na blagdan sv. Patrika, svi smo, obučeni u zelena odijela, sudjelovali u godišnjoj procesiji u čast sv. Patrika. Sudjelovali smo i u svetim misama koje će televizija u uskršnjim danima prenositi kako bi bolesni i nemoćni mogli u njima sudjelovati.

Molimo vas, ostanimo u molitvi ujedinjene. Želimo da vam korizma i Uskrs ispune srca obiljem mira i milosti Gospodnje, te proljetnom radošću.

Vaše sestre iz Lemonta

IZ MOSTARSKE PROVINCIJE

Drage sestre!

Radosna sam što u *znaku novoga* mogu započeti i ovo javljanje u *Kongregacijskome listu*.

U mjesecu studenome god. 2005. u Kiseljaku smo proslavile blagoslov i otvaranje *Vrtića sv. Franje*. Euharistijsko slavlje i obred blagoslova predvodio je fra Mijo Džolan, provincijal Bosne Srebrne. Događaj otvaranja vrtića svojom nazočnošću obilježili su brojni svećenici, časne sestre, župljani, prijatelji i dobročinitelji. Bilo je ovo, uistinu, nešto novo ne samo za našu Provinciju, nego i za župljane župe Kiseljak u kojoj je novootvoreni vrtić i jedini vrtić. Kapacitet vrtića je 150 djece, a trenutno je opremljen prostor za dvije skupine djece (58 djece). S djecom rade dvije naše sestre i još tri odgojiteljice (civilne osobe).

Blagdanskim ozračje Božića i Nove godine blago se protezalo i tijekom cijeloga siječnja. U tim hladnim i mirnim zimskim mjesecima, na prijelazu iz Stare u Novu godinu, kao da je i naša Zajednica ušla u zatišje u kojemu je trebalo stati, odmoriti se, oslušivati, vidjeti,

prosuditi, zahvaliti... i obnovljenim snagama krenuti u nove početke. Dobra prigoda za to bile su i duhovne obnove i duhovne vježbe. Zahvaljujući povratku sestara u Bijelo Polje, i duhovne vježbe dobile su povoljnije mjesto i uvjete održavanja.

I veljača je započela u znaku duhovne okrjepe. Na blagdan Svijećnice, 2. veljače 2006., proslavile smo *Dan Bogu posvećenoga života*. To je i dan kad naša Provincija obilježava mučeničku smrt s. Regine Milas koju su partizani god. 1945. strijeljali u Čapljini u njezinoj 30. godini života. Veliki broj sestara iz Mostara i okolice sudjelovao je na sv. misi za redovnike i redovnice u Stolnoj crkvi u Mostaru. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup *dr. Ratko Perić* koji je u prigodnoj propovijedi govorio o svetosti i važnosti poziva Boga posvećenih osoba.

Prosinac i siječanj "uzeli" su nam dvije sestre koje preporučamo u sestarske molitve cijele Kongregacije. U *prosincu god. 2005.* u Zagrebu je umrla naša s. Salezija Anić, u 80. godini života. Pokopana je u Međugorju u groblju "Srebrenica", a u *siječnju 2006.* u Mostaru je umrla s. Miroljuba Kolobarić, također u 80. godini života. Pokopana je u Bijelome Polju u sestarskome groblju "Gruban".

Iz života pokojnih sestara izdvajam po jednu crticu koju je u oproštajnom govoru istaknula provincijska predstojnica s. *Jelenka Puljić*:

S. Salezija: "Bila je dalekovidna te je kao provincijska predstojnica učinila zaokret u zajednici: Pokušala je, koliko su to prilike dopuštale, svim sestrama pružiti primjerenu izobrazbu, kako bi se stručno osposobile za određeno zanimanje i apostolsko djelovanje."

S. Miroljuba: "Uvijek okrenuta više drugima nego sebi, vršila je različite vrste apostolata. Prožimala ju je osjetljivost za druge, posebice za siromahe, bolesne i osamljene. Mlade je voljela i odgajala ih primjerom i ljubavlju. Naglašavala je da treba paziti na bitno i usmjeravala na bitno: slogu, međusobnu ljubav, pomoć drugomu. Osobno je sačuvala prirodnost i na tome gradila svoje redovništvo."

Do sljedećeg javljanja u svibnju svima želim mir i dobro!

s. M. Zdenka Petrović

IZ ARGENTINSKO-URUGVAJSKE PROVINCIJE

Drage sestre!

Iz Provincije "Svetog Josipa" radosno vas pozdravljamo hvaleći Boga za sestre koje nam daje.

Cijeli je listopad 2005. za nas bio pashalni mjesec. Pri slavljenju prvoga zborovanja provincije doživjele smo "Gospodnji prolazak". Velika želja "biti zajedno", san je koji je većina nas dugo iščekivala, vidjelo se to po velikom broju prisutnih - 80%; samo teško bolesne i nepokretne sestre nisu mogle doći. Čak i naša bolesnica s. Benigna (sada već pokojna) cijelim je srcem sudjelovala u završnom euharistijskom slavlju. U pozdravnom govoru naša je provincijalka s. Natalija Alvarenga zaželjela da nam srca "plamte ognjem sestrinske ljubavi te da naše zborovanje bude susret molitve, radosti i sestrinstva".

Susret je s mnogo ljubavi i zalaganja pripremila skupina sestara zaduženih za trajnu formaciju, s. Ruth Mendosa, s. Gerarda Figueredo, s. Basilisa Alvarenga, s. Edith Frias i s. Romana Gonzalez. Zborovanjem smo ostvarile zadane ciljeve i ispunile naša očekivanja.

Doživjele smo kako je lijepo biti zajedno, u ozračju molitve, slobode, sestrinstva te bogatog i radosnog dijeljenja. Za nas je vrlo znakovito i to što je skup ostvaren u vrijeme dok u nama još odzvanja *glas* vrhovnoga kapitula 2005., na kojem je jasnije izrečena naša prvotna karizma. Zahvaljujući internetu izbližega smo pratile rad kapitularki, stoga smo sada otvorena srca primale sve ono o čemu su nas, s. provincijalka i delegatkinja s. Graciela Pereiro, izvijestile o onome “što su vidjele, čule, doživjele”.

Tema: Otkriće Krista po primjeru sv. Franje, Klare, majke Margarete, uvelo nas je u razmišljanje, molitvu i poniranje (produbljivanje). Ojačala nas je novom snagom da u svojoj sredini, svojim životom i apostolatom navješćujemo Kristovo kraljevstvo.

Na radnom provincijalnom kapitolu ponovno smo doživjele prolazak Gospodnji. Prisutnost Duha Svetoga osjetile smo u skladnom, vedrom i radosnom ozračju pri radu na izmjenama naših provincijalnih statuta i na izradi provincijskoga plana. U miru i vedro razmotrile smo naše potrebe i našu provincijsku stvarnost te planirale “svoja djelovanja i svoju prisutnost” imajući u vidu da smo “mali ostatak”.

Dana 15. listopada slavile smo pashu naše drage s. Benigne Polh. Prateći njezine posljednje korake na hodočašću u kuću Očevu bivale smo obogaćene. S. Benigna se svjesno, mirno i vedro susretala i nosila sa svojom bolešću koja joj je otvorila vrata vječnosti. Okružena sestrama, zapjevala je poput onih koji ulaze u nebeski Jeruzalem. Za vrijeme posljednje pjesme *Lepa si lepa* lagano je uzdahnula i predala svoj duh u Očeve ruke.

Studeni i prosinac su najnaporniji mjeseci u našoj provinciji, zbog kraja školske godine i upisa u novu. Veljača je za nas mjesec jubileja. Ove godine slavlje je bilo međuprovincijsko. Zlatni su jubilej proslavile: s. Ester Arguello, s. Lucia Yunis, s. Maria Julia Fernandes iz Argentine i s. Elvira Armoa iz Paragvaya. S. Graciela Pereiro istoga dana proslavila je svoj srebreni jubilej. Cijela se Provincija radovala zbog doživotnih zavjeta s. Guillermine Alvarenga i obnove zavjeta s. Lucile Rios.

Svim sestrama naše Kongregacije želimo blagoslovljenu korizmu i radostan Uskrs.

s. Eduvigis Quinteros

IZ SARAJEVSKE PROVINCIJE

Drage sestre!

Srdačan pozdrav svima iz Sarajeva koje je još uvijek pod snijegom! Što dublje ulazimo u ovu 2006. godinu, život se sve više budi i u našoj Provinciji.

Kroz ožujak i veljaču provincijalna predstojnica s. Celina Vidak i njezina zamjenica s. Lidija Jurišić sa sestrama pripremaju revidiranje provincijskih *Statuta* na kojima ćemo raditi na sljedećem radnom kapitolu. Također smo u fazi planiranja i priprava različitih susreta i događaja koji su tek pred nama. Vrhovna predstojnica s. Natalija Palac je najavila kanonski pohod našoj Provinciji koji će započeti u rujnu. Prema *Provincijskom planu trajnog odgoja* kroz ovu godinu održat će se i seminari o komunikaciji za sve sestre Provincije.

Od važnijih događaja za našu Crkvu i našu zemlju svakako je dolazak novoga apostolskog nuncija. Mons. Alessandro D'Errico je stigao u Sarajevo 8. veljače i od tada Bosna i Hercegovina ima stalnoga, rezidencijalnog apostolskog nuncija.

Mi smo ga susrele na svečanom prijemu 15. veljače koji je naš nadbiskup kardinal Vinko Puljić priredio u njegovu čast. Rekao je da na početku svoje službe želi upoznati sve redovničke zajednice u našoj zemlji. Prvi susret s vjernicima, redovnicama i redovnicima, svećenicima i biskupima bio je 19. veljače u katedrali gdje je predvodio svečano euharistijsko slavlje. Našu zajednicu u provincijalnoj kući posjetio je 3. ožujka. Predvodio je euharistijsko slavlje, a koncelebrirao je mons. Waldemar Stanislaw Sommertag, tajnik Nuncijature. Misu smo slavili na talijanskom i hrvatskom jeziku. U svojoj propovijedi nuncij nas je hrabrio i pozvao na zauzeto djelovanje i življenje naše karizme. Istaknuo je da nas naša zemlja i naša Crkva trebaju kao glasnike mira i dobra, podsjećajući nas da za primjer imamo sv. Franju. U Bosni smo na osobit način pozvane svjedočiti Evanđelje među različitim, odgajati djecu i mladež, te na osobit način brinuti za siromašne.

Nakon mise uslijedila je večera i spontani ugodan razgovor. S. Celina, provincijalna predstojnica izrazila mu je srdačnu dobrodošlicu i predstavila mu našu zajednicu. Nuncij se interesirao za našu Kongregaciju, Provinciju i osobito za naše zajednice u Bosni. Zanimao se o planiranoj gradnji kuće i o našem povratku u Vareš. Zanimao se i za svaku pojedinu sestru u našoj zajednici u provincijalnoj kući.

Sestre su također željele čuti njegovo iskustva iz Pakistana, jer je zadnjih sedam godina bio u Pakistanu. Govorio nam je o Crkvi i životu kršćana u Pakistanu. Svojom neposrednošću i spontanošću stvorio je vrlo ugodno ozračje. Darovale smo mu svijeću na kojoj je naša s. Andrijana Sluganović izradila njegov grb. Bio je iznenađen i oduševljen darom. Rekao je da će u Nuncijaturi za nju pronaći posebno mjesto. Izrazio je svoju raspoloživost prema našoj zajednici i ubuduće. Bio je to uistinu radostan susret. Svi smo zaželjeli da se ponovi.

Uskrsli Gospodin vas obdario svojim mirom! Sretan Uskrs svima uz srdačne pozdrave iz Sarajeva!

s. Željka Dramac

IZ KORUŠKE PROVINCIJE

Svim sestrama iskreni pozdrav iz snijegom pokriveno Koruške!

Znate, ove zime sestrama nije bila potrebna jutarnja gimnastika niti bilo koje razgibavanje. Zato se pobrinuo snijeg, koji smo iz dana u dan morale odgrtati ako smo htjele imati vezu sa svijetom.

Zajedničkim se snagama mnogo postiže. Tako smo se 28. i 29. prosinca sastale u provincijalnoj kući na tradicionalnom božićnom susretu, koji je vodila – nadam se da ne ćete biti ljubomorne – s. Bernardka Stopar.

Tema našega razmišljanja bila je dokument vrhovnoga kapitula: "Pozvane na život u punini, ukorijenjene u Kristu, okrenute braći". S radošću i zanimanjem smo slušale važan i uvjerljiv nagovor s. Bernardke. Usredotočila se osobito na četiri važna područja našega života: obraćenje, kontemplaciju, zajednički život i poslanje. Zahvalne smo s. Bernardki što

je među nama znala stvoriti vedro ozračje koje nam je pomoglo otvoreno i iskreno razgovarati o našim trenutnim problemima.

Zimski školski odmor, sredinom veljače, iskoristile smo za duhovno osvježanje – duhovne vježbe. Misao vodilja naše biskupije: “Zajednica, vjera, Crkva”, kao crvena nit se provlačila kroz sve govore koje je vješto tkao p. Gabrijel Recek, kapucin iz Slovenije.

Mi sestre, kojima je pjesma u srcu, ovih dana pripremamo se za nastup u domu glazbe u Celovcu. U okviru godišnjega koncerta “Koruška pjeva” pridružiti ćemo se drugim slavljenicima pastoralnih ustanova u Koruškoj. Poput slovenskih sportaša na Olimpijskim igrama i mi velimo: Nije toliko važan uspjeh, važno je sudjelovanje.

Mir i dobro te lijepu pripravu za Uskrsne blagdane u ime svih sestara želi vam

s. Ambrozija Potočnik

IZ PARAGVAJSKE PROVINCIJE

Međusobna sestrinska povezanost dviju provincija: Svetog Josipa i Uznesenja Marijina; iskustvo, sjećanje i spomen prilikom 50. godišnjice redovničkoga života.

Riječi su odveć siromašne da bih njima mogla izraziti svoje osjećaje, samo se ljudskim srcem mogu iskazati toliki osjećaji, kao što ja sada pokušavam učiniti.

Osjećam duboku zahvalnost prema Bogu za njegovo trajno i velikodušno zvanje - pozivanje. Sada sa psalmistom mogu reći: *Hvala ti, Gospodine, što si me izabrao*. Osjećam da me Bog voli, da me trajno prati i vodi.

Preljepo današnje slavlje pomno je pripremano. Od s. Natalije Alvarenga primila sam vrlo prijazno i sestrinsko pismo kojim me pozvala na slavlje. Ono mi je promijenilo mišljenje, jer nisam namjeravala putovati, a i moja me provincijalka s. Hermelinda ohrabrila i puno pomogla kako bih uspjela doći, i sada sam svima vrlo zahvalna.

Dugo putovanje bilo je kao bliža priprava; provele smo ga u molitvi, u obnavljanju tolikih uspomena, u šali.

Dolaskom u ovu živahnu zajednicu oduševila sam se srdačnim prijemom. Liturgijsko slavlje bilo je puno života. Kuća lijepo i posvuda urešena. Hvala vam, drage moje sestre! S. Natalija nam je rekla da imamo tri dana suživota: od 28. do 30. siječnja. Bila sam znatiželjna, pitala sam se više puta što to treba značiti.

Prvi je dan bio posvećen osobnoj molitvi, nakon koje je slijedila izmjena iskustva. Svaka je sestra iznijela povijest svoga zvanja i neka od najradosnijih iskustava tijekom proteklih 50 godina redovništva. Bila su to prebogata i neponovljiva iskustva. Sljedećih dana smo produbile našu kongregacijsku karizmu, koja je put napredovanja, sve sjajniji, privlačniji, dublji i nadasve osporavaniji. Ovo je nadmašilo sva moja očekivanja. Milost Božja je sve obilnija i velikodušnija. Radilo se o iskustvu vjere. Bile smo na našem današnjem Taboru gdje smo kao apostoli željele načiniti tri sjenice i u njima ostati. Ali, čule smo glas Isusov koji nam govoraše: Braća vas čekaju na zemlji.

Druženje smo završile radosno, s dubokim osjećajem vjere, pripadnosti i zahvalnosti pjevajući pjesmu: *Kličimo i pjevajmo Kristu, našem Kralju.*

s. Elvira Armoa Alvarenga

IZ RIMSKE REGIJE

U Rimu uvijek ima novosti, osobito sada pred političke izbore. U tijeku je žestoka kampanja političara koji se bore za vlast. Obećavaju “brda i doline”, ali kad dobiju vlast, zaborave što su obećali. Nismo nezainteresirane za ove političke izbore, jer njihov ishod može pozitivno ili negativno utjecati na naše djelatnosti. Kao što vam je poznato, naše su glavne djelatnosti poučavanje u vlastitoj osnovnoj školi i dječjem vrtiću, skrb za starije gospođe, te rad u bolnici i u javnoj školi. Dolazak na vlast stranke koja je protiv katoličkih škola i djelatnosti vjerskih zajednica, mogao bi se negativno odraziti na naše djelatnosti, posebno sada u tijeku njezina preustroja.

Naime, već prije dvije godine vrtić je izjednačen u pravima s drugim vrtićima i u tijeku je proces prilagodbe naše osnovne škole. To znači da su naše školske djelatnosti na razini državnih škola, te da imaju pravo na državnu potporu, barem djelomičnu. Zbog toga smo u školi štošta trebale uraditi kako bismo je uskladile s propisima ministarstva.

Na Piazza Caprera mijenjamo djelatnost u jednoj od zgrada. Pokretnih je gospođa sve manje, a kuće se ne mogu uzdržavati od sadašnjih primitaka. Smatrale smo da bi bilo dobro jednu zgradu urediti za kuću odmora, tj. za povremene goste, kako bismo povećale primitke i izbjegle ekonomski deficit. S tim ciljem morale smo napraviti mnoge prilagodbe koje iziskuju općinski i regionalni zakoni. Sve je ovo zadalo mnogo briga odgovornima i znatno otežalo ekonomsko stanje.

Ovi su problemi materijalne naravi, a mi se ne bavimo samo njima. Nastojimo živjeti naš redovnički život pridržavajući se onoga što propisuje naše zakonodavstvo. Tako smo 18. ožujka ove godine imale godišnji Regionalni kapitul, na kojemu smo napravile plan trajnoga odgoja za sljedećih šest godina (2006.-2011.). Radi se o vrlo bogatom programu, koji se temelji na Evanđelju, na Franjevačkim izvorima, crkvenim dokumentima, našem zakonodavstvu i okružnicama Vrhovne predstojnice. Na nama je založiti se u ostvarivanju onoga što smo programom zacrtale. Molimo sve vas da nas podržite svojim molitvama na ovom putu.

Svim sestrama Kongregacije srdačan pozdrav i sretan Uskrs od svih sestara Rimske regije.

s. Celina Sarić

PRILOZI

ZAJEDNO

Glasilo Vijeća franjevačkih zajednica u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini

Godina 30.

ožujak 2006.

Broj: 20

**Održano Plenarno zasjedanje Vijeća franjevačkih zajednica
u Zagrebu, 27. i 28. siječnja 2006.**

ZAPISNIK

plenarnog zasjedanja VFZ-a u Zagrebu, 27. i 28. siječnja 2006. godine

Zasjedanje je održano u dvorani Tajništva HKVRP i HUVRP u Deželićevoj 75, u Zagrebu.

Nazočni članovi Vijeća: s. Franciska Molnar, Milosrdne ss. sv. Križa – Đakovo, predsjednica; s. Kornelija Zorić, Sestre franjevke od Bezgrešnog začeca – Dubrovnik, potpredsjednica, fra Slavko Soldo, ofm – Mostar, fra Željko Železnjak, ofm - Zagreb; fra Marijan Karaula, u zamjeni provincijala «Bosne Srebrne» i pročelnik Povjerenstva za studijsku i izdavačku djelatnost - Sarajevo; fra Bernardin Škunca, ofm – Zadar; fra Željko Tolić, ofm – Split; fra Ilija Miškić, provincijal ofmconv.; fra Ivica Petanjak, ofmcap - Zagreb; fra Ivan Paponja, TOR – Zagreb; s. Celina Vidak, Školske sestre franjevke – Sarajevo; s. Jelenka Puljić – Školske sestre franjevke – Mostar; s. Klara Šimunović, Školske sestre franjevke - Split; s. Nevenka Grgat, Sestre franjevke od Bezgrešne – Šibenik; s. Jasminka Gašparović, zamjenica provincijalke Družbe Kćeri milosrđa – Zagreb; s. Marija Nua, Školske sestre franjevke – Cetinje; brat Vid-Mato Batorović, nacionalni ministar FSR-a, Ilok; Jasmina Stojić, Svjetovni institut «Misionarke Kristova Kraljevstva» - Požega; s. Renata Mrvelj, Povjerenstvo za duhovnost - Zagreb; fra Bože Vuleta, Franjevački institut za kulturu mira – Split; fra Petar Kinderić, Povjerenstvo za apostolat i evangelizaciju - Krapina; fra Milan Krišto, nacionalni duhovni asistent Frame, s. Blaženka Perković, tajnica i s. Mila Begić, pomoć. tajnica VFZ-a. Djelomično je prisustvovala Irena Fabris, Svjetovni institut *Mala franjevačka obitelj* – Rijeka.

S Plenumu su izostali: s. Anica Jureta, Franjevke misionarka iz Asiza, Zagreb, s. Dražana Radman, pročelnica Povjerenstva za medijsku djelatnost, fra Ante Crnčević, voditelj programa *Franjevački liturgijski kalendar*.

Sjednicu Vijeća otvorila je predsjednica s. Franciska. Najprije je pozdravila sve nazočne i posebno novoizabrane provincijale-članove Vijeća: fra Ivana Paponju, provinc. TOR, fra Ivicu Petanjka, provincijala ofmcap; fra Željka Železnjaka, provincijala OFM– Zagreb, kao i zamjenike nenazočnih članova.

Zasjedanje je počelo molitvom *Mir i dobro* (Stjepan Lice).

U uvodu u zasjedanje s. Franciska je istaknula ono što nam daje snagu da zajedno i ove godine u duhu jedne franjevačke obitelji učinimo nešto lijepo za Boga i brata čovjeka. Zahvalila je Bogu i svima nazočnima što su, franjevačkim duhom, oko sebe širili mir i dobro.

Umjesto fra Mirka Kemiveša u službu trećeg člana predsjedništva VFZ-a izabran je fra Ivica Petanjak, OFMCap.

Usvojen je predloženi Dnevni red kao i ostajanje Pročelnika radnih tijela za vrijeme trajanja sjednice.

Primjedbe na Zapisnik:

1. Program planiran za 2005. godinu i njegovo ostvarenje

- a) planirani program
- b) ostvarenje programa

Izvjješća s kratkom diskusijom:

- Povjerenstvo za liturgiju (fra Ante Crnčević)
- Povjerenstvo za duhovnost (s. Renata Mrvelj)
- Povjerenstvo za apostolat i evangelizaciju (fra Petar Kinderić)
- Povjerenstvo za studijsku i izdavačku djelatnost (fra Marijan Karaula)
- Franjevački institut za kulturu mira (fra Bože Vuleta)
- Povjerenstvo za medijsku djelatnost (s. Dražana Radman)
- FSR (br. Mato Batorović)
- FRAMA (fra Milan Krišto)

Seminari

Susreti

2. Rasprava o ostvarenju Programa
3. Izvjješće tajnice
4. Izrada Programa i proračuna za 2006. godinu
5. Razno

Budući da nije bilo primjedbi na prošli Zapisnik, prešlo se na analizu ostvarenja trajnih programa koje je prihvatio prošli Plenum: Liturgijski kalendar, Duh Asiza, Zlatna harfa.

Izvjješća povjerenstava

O radu **Povjerenstva za duhovnost** izvijestila je s. Renata Mrvelj, pročelnica.

Sestra Renata je izvijestila da je ovo povjerenstvo ispunilo zadaću glede pripreme *Duha Asiza* za ovu godinu pod naslovom *Činimo dobro svima*. Ovo je povjerenstvo nastavilo i s održavanjem *Susreta trećoredskih zajednica* na području grada Zagreba. Tema je tih susreta upoznavanje povijesti zajednica i njezinih likova. Ovogodišnji četvrti susret je bio na Vrhovcu kod sestara sv. Križa. Tu je na vrlo dojmljiv način predstavljena najnovija blaženica sestara sv. Križa: s. Zdenka Schelingova, iz Slovačke, mučenica komunističkih zatvora. Povjerenstvo je privelo kraju prijevod *Komentara Oporuke sv. Franje* od Kajetana Essera. Fra Ladislav Fišić je preveo Komentar koji je zatim predan Povjerenstvu za izdavačku djelatnost, fra Marijanu Karauli na daljnje sređivanje za tisak.

S. Renata je iznijela i planove koje Povjerenstvo ima: Seminari za voditelje/ljice duhovnih vježbi; ne bismo smjeli previdjeti – napose trećoredske zajednice - 750. obljetnicu smrti sv. Elizabete Ugarske; Iznijela je i primjedbnu glede statusa članova Povjerenstva kojima nedostaje imenovanje i mandat.

Diskusija: Iz osvrta na *Duh Asiza* – Trebalo bi u program uključiti činjenicu da je s *Duhom Asiza* i Ivanom Pavlom II. okrenuta nova stranica u povijesti Crkve. Kod nas je ekumensko gibanje još uvijek slabo razvijeno. Valjalo bi ga prenijeti u župe. Prikazana je opasnost da se to ponudi nedovoljno pripravljeno jer se lako čuje krilatica «sve su vjere iste». Tako bi se moglo odaslati krive znakove.

Povjerenstvo za apostolat i evangelizaciju

Izvjješće o radu podnio je fra Petar Kinderić, pročelnik povjerenstva. Povjerenstvo se sastaje redovito tri puta godišnje. Svi članovi povjerenstva podnesu na sastanku izvještaj o prošloj godini, napose o događaju zborovanja *Zlatne harfe*. Povjerenstvo je izvršilo zacrtani plan *Zlatne harfe* sastavljen na početku školske godine 2004./05. On je načinjen u suradnji s Institutom za crkvenu glazbu, na čelu s mo. Miroslavom Martinjakom, s liturgijskim suradnicima i članovima ovog Povjerenstva. Povjerenstvo se dogovorilo da tema *Zlatne harfe* ostane i dalje Liturgijski ciklus – na redu je bila tema *Korizma – vrijeme milosti* te je sastavljen izbor popijevki iz korizmenog vremena koje djeca mogu otpjevati, pribavljena i skladana misa na temu Korizmene popijevke iz Cithare octochorde te je uvrštena u zadani dio Programa. Na sastanku Povjerenstva 21. rujna 2005. dogovoren cijeli program *Zlatne harfe*.

Fra Petar je prikazao zborovanja Zlatne harfe u 2005. godine prema prikupljenim izvješćima (v. Prilog). Primijetio je da su župe u Hercegovini održale zborovanje *Zlatna harfa* na Humcu te da su oni izradili vlastiti program, neovisno o programu koji je predložilo Povjerenstvo VFZ za apostolat i evngelizaciju Njihova je zasebna tema bila *Euharistija* iako je u programu Zlatne harfe ta tema već dva puta obrađena. Na Humcu se okupilo 15 dječjih zborova o čemu je izvijestila s. Slavica Kožul, članica povjerenstva.

Fra Petar je primijetio da nije dostavljen izvještaj iz Bosanske Posavine iako je Zlatna harfa održana u Tišini, ali nije poznat broj zborova koji su nastupili i broj sudionika. Također nedostaje izvještaj iz Srednje Bosne gdje je također održavana manifestacija *Zlatna harfa*. Zborovanja djece pratili su naši mediji: *Glas koncila*, *IKA*, *MAK*, *Naša ognjišta*, *Svjetlo riječi* i *Katolički tjednik iz Sarajeva*.

Povjerenstvo je izdalo nosač zvuka s pjesmama koje su se izvodile o 20. obljetnici Zlatne harfe te svake godine na vrijeme tiska plakate o održavanju Zlatne harfe kao i Priznanja za nastup.

Iz mnogih događanja i izvješća proizlazi da je Zlatna harfa još potrebna za obnovu crkvenog pjevanja u našim liturgijskim zajednicama i župama.

Poteškoća koju je naveo je i nedolazak nekih članova povjerenstva na sastanke zbog njihove prezauzetost te da bi ih trebalo zamijeniti drugima. Predložio je da se u rad Povjerenstva uključi s. Ana Oršolić i s. Krešimira Skopljaković. Time bi se pokrila sva područja. Plenum bi trebao potvrditi temu Zlatne harfe za sljedeću godinu. Cilj je Zlatne harfe jedinstvenost tema i nastupa. Ukoliko neka braća ili sestre žele imati svoje zasebne teme – što nije u temeljima Zlatne harfe – bilo bi poželjno da to unaprijed kažu i da to ovaj skup potvrdi. I tada bi se moglo zajednički dogovoriti drugačiji sadržaj za nastupe u 2007. godini. Na sastanku Povjerenstva je predloženo da bi ta godina imala franjevačko obilježje. Tema bi mogla biti *Hvalite i blagoslivljajte Gospodina moga* ili neka druga. Potrebno je međutim i nadalje se pridržavati zacrtanih pravila glede liturgijskog pjevanja.

Diskusija: U osvrtu se željelo čuti neka pojašnjenja glede *zasebne Zlatne harfe* u Hercegovini.

Prisjetili smo se *Harfinih* početaka: Potrebno je da zajednička tema prati zborovanje *Zlatne harfe*, jer je Zlatna harfa od početka tako zamišljena i djeluje pod pokroviteljstvom Vijeća franjevačkih zajednica; predstavnik pojedinih područja odnosno provincije, član je Povjerenstva i aktivno sudjeluje u donošenju programa te ih prenosi na sudionike i voditelje zborova svoga područja; primjedba jednog nazočnog člana Vijeća da župnici u franjevačkim župama određuju temu Zlatne harfe, naišla je na negodovanje; ako je voditelj-fratar velikih glazbenih sposobnosti, dobro bi bilo da se uključi u rad Povjerenstva. Fra Velimir iz Mostara bi se možda mogao uključiti u rad Povjerenstva ispred svoje Provincije i sudjelovati u zajedničkom donošenju programa.

Franjevački institut za kulturu mira – Ravnatelj fra Bože Vuleta izvijestio je o radu Instituta za 2005. godinu. Publiciranje knjiga:

1. *Žed na izvoru* – knjiga je pokrenulo brojne aktivnosti:

Otvoreno pismo VFZ, Vladi i Saboru RH i BiH sa sastanka radnih tijela u Zagrebu 26.-27. II.; Medijski nastupi u svezi s tim; predstavljanje knjige i okrugli stol u Splitu, 17. 3., na kojem je sa stručnjacima izrađena Deklaracija o vodama; program obilježavanja Dana voda na izvoru Jadra Časopis *Hrvatske vode* objavio je recenziju knjige; emisija na TV Jadranu na temu privatizacije voda.

Važnost projekta: vrlo složeno, osjetljivo i značajno pitanje privatizacije voda. Ta problematika, prema stručnim recenzijama knjige, kod nas nije prisutna niti u stručnim krugovima.

2. *Zrak naš svagdanji*. Priređena studija/priručnik o klimatskim promjenama. Stručno lektorirana u Hrvatskom meteorološkom zavodu. Čeka se raspisivanje natječaja za financiranje tiskanja.

3. *Dijalogom do mira*: Zbornik radova i Okrugli stol, Visovac, 16. svibnja. Povod: u čast prof. Željku Mardešiću povodom počasnog doktorata za koji je proces inicirao Institut.

4. *Žene žrtve nasilja* – *Teološko pastoralni izazov*, zbornik radova (u tisku). Zbornik sadrži nekoliko članaka koji ovu problematiku obrađuju s pastoralnog, pravnog, etičkog, teološkog i sociološkog aspekta. Zbornik je dio šireg pastoralno-teološkog projekta o međuljudskim odnosima u obitelji.

5. «**Muško i žensko stvori ih**», *Žene i muškarci u življenju i službi Božjeg poslanja* - naslov je istraživanja o odnosima u obitelji s naglaskom na odnos muškarca i žene te na poimanje tih uloga sa strane crkvenih službenika, svećenika i redovnika.

6. **Kampanja** protiv rada trgovina nedjeljom. Početkom jeseni opet se aktualiziralo pitanje zakona kojim se regulira rad trgovina nedjeljom. Održan je niz sastanaka sa suradnicima (Hrvatski Caritas, Centar za promicanje socijalnog nauka Crkve, sindikati). Održan je sastanak s kardinalom Bozanićem i sindikatima. Medijska promidžba.

7. **Seminari**

Seminar za juniorke HUVRP, Zagreb; Pripreme za svećane zavjete, Zaostrog (predavanje održao fra F. O' Conair); Seminar za mlade kapelane na temu komunikacije; Seminar za FRAMU; Seminar: Sukob-praštanje-pomirenje ss. Uršulinkama; Duhovne vježbe ss. Malog Isusa, Gromiljak. Sudjelovanje na međunarodnoj konferenciji u organizaciji Renovabisa: *Socijalne promjene – novi oblici siromaštva*, Freising, Njemačka.

8. **Razno**

Fra Bože je podnio financijsko izvješće Instituta i planove za daljnji rad (v. prilog):

- Institut će nastaviti na započetim projektima u suradnji s drugim crkvenim i civilnim ustanovama. Neke od projekata trebat će i obnoviti (Živo božićno drveće) jer su aktualni i mogu postati prepoznatljivi franjevački znak.

- Prioritet mu je i zauzimanje za radnička prava (rad trgovina nedjeljom!). Naravno, da je to primarna zadaća sindikata, ali smatramo da bismo kao crkvena ustanova mogli dati svoj dragocjen doprinos.

- Obilježavanje 10. obljetnice postojanja FIKM - Skup na kojem bi se predstavio pregled rada Instituta i njegovo značenje. Na skupu bi trebali biti nazočni članovi VFZ.

- Uključivanje u obilježavanje 800. obljetnice Franjevačke karizme - Teme franjevačkog mirotvorstva, socijalne pravednosti i skrbi za sve stvoreno, karizme sv. Franje svakako bi trebale dobiti mjesto u obilježavanju obljetnice Reda. Institut se može uključiti u obilježavanje te obljetnice. Bilo bi vrijedno razmisliti i o nekoj konkretnoj društvenoj akciji iz djelokruga Instituta.

Fra Bože je izvijestio i o stanju osoblja u Institutu, o odlasku s. Rebeke Anić te o potrebi zaposlenja jedne osobe na njezino mjesto. Također je iznio da mu istječe devetogodišnji mandat na mjestu ravnatelja Instituta. Bila je to prilika da iznese svoje viđenje rada Instituta i odnosa VFZ-a i Instituta. Nedovoljan priliv materijalnih sredstava sa strane VFZ-a djelovao je obeshrabrujuće. Nakon iznesenog, fra Bože je stavio svoj mandat na raspolaganje.

Diskusija: Postavljen je dobar temelj za nastavak rada eventualnim novim ravnateljima Instituta. Rečeno je da je FIKM polučio veliki doprinos preko svojih pothvata, ali da se i projekte i pothvate treba uskladiti s mogućnostima i u granicama naših zajednica (VFZ-a). Bilo je oprečnih primjedbi kao npr. da FIKM nije dosegnuo granice mogućnosti u segmentu franjevačke karizme i da predstojeća 800. obljetnica može biti novi izazov. Primijećeno je i da na ovom plenumu, zbog kratkoće vremena, nije moguće «odobriti» projekte, ali bi ih neka radna grupa mogla izraditi i konkretno predložiti Plenumu da o tom odluči. Postavilo se i pitanje, u čemu je stvarna zadaća Upravnog odbora FIKM?

Dopodnevni rad prekinut je u 13 sati kada je u dvorani poslužena «brza hrana» koju su svi blagovali stojeći.

U 15 sati nastavljen je poslijepodnevni rad izviješćima pročelnika povjerenstava.

Povjerenstvo za studijsku i izdavačku djelatnost (v. prilog) Fra Marijan Karaula izvijestio je da se članovi Povjerenstva nisu nijedanput sastali. Iznio je što je povjerenstvo učinilo glede izdavanja i predložio nove korake. Zamolio je da se u Povjerenstva uključe osobe koje nisu preopterećene drugim zadaćama i žele raditi. Fra Marijan je zbog svoga zdravstvenog stanja molio razrješenje.

Povjerenstvo za medijsku djelatnost – Pročelnica nije došla na Plenum, zahvalila se na službi i molila je razrješenje.

Franjevački svjetovni red (v. prilog) – Nacionalni ministar, brat Vid-Mato Batorović iznio je činjenicu da se FSR u HR ustrojio prema područjima i da je ustanovljeno novo nacionalno bratstvo u BiH s izvršnim

odborom sa sjedištem u Sarajevu. Nacionalna ministrica za BiH je Nives Kanvečev. Bratstva FSR-a djeluju uz franjevačke samostane i uz kuće samostana franjevačke karizme. Tako je zaživjelo Bratstvo uz Samostan sestara sv. Križa u Đakovu. Kanonska duhovna asistentica je s. Karmela, sestra sv. Križa.

Zajednice FSR-a bile su aktivne u očuvanju okoliša u suradnji s drugim organizacijama i izvan Hrvatske, uključene su u akcije glede donošenja zakona o spolnom odgoju u školama, organiziraju ekumenske susrete, namjerava se proslaviti 20. obljetnica (25. X. 2006.) Duha Asiza.

Frama – Uz izvješće nacionalnog asistenta, fra Milana Krište o radu FRAME priložen je dokument međunarodnog vijeća FSR-a o Franjevačkoj mladeži – *Put franjevačkog poziva*. Prikazao je događaje tijekom osnivanja Frame kao i novosti oko ustanovljivanja područnih bratstava u BiH. Konstituirajuća skupština oba nacionalna bratstva predviđena je u 2006. godini. Novi oblik organiziranja rada Frame obvezuje još više da pomognemo mladima u njihovu traženju identiteta i oblikovanja puta prema uzoru sv. Franje, rekao je fra Milan. Asistenciju mjesnih bratstava Frame, naime, može preuzeti svaki samostan (muški i ženski) franjevačkog pravila. Frama je bez sredstava pa očekuje pomoć VFZ-a. Nakon što je iznio događaje u prošloj godini, prikazao je fra Milan plan za 2006. godinu. Uz predviđene nacionalne skupštine, Frama će sudjelovati u nacionalnom susretu hrvatske katoličke mladeži u Puli, organizirati tradicionalni *franjevački hod*, sudjelovat će se na europskom kongresu Frame u Asizu. Priložen je izvadak iz Generalnih konstitucija FSR-a, kao i izvadci iz Statuta za duhovnu i pastoralnu asistenciju FSR-a koji se mogu primijeniti kako na ustrojstvo Frame tako i na imenovanje sestara kao duhovnih asistenata.

I u središnjici Frame ostaje problem materijalnih sredstava koja se očekuju od VFZ-a.

Seminari – O održanim seminarima izvijestila je s. Blaženka Perković. Kratko je prikazala rad seminara o *Osnovnom tečaju o franjevačkoj misionarskoj karizmi* u Rami 3. i 4. lipnja 2005. godine. Vodili su ga s. Reginarda Holzer i fra Andreas Müller iz franjevačke misijske centrale u Würzburgu. Tečaj priređen u 25 lekcija prevela je nakladnička kuća *Svjetlo riječi*. Seminar u Rami bio je predviđen za provincijalke i provincijale kao i naše odgojitelje – bilo je oko 50 sudionika. Fra Mijo Džolan je preuzeo brigu organizacije. Na seminaru se sudionike upoznalo s nastankom i svrhom Osnovnog tečaja te na primjeru prve lekcije tečaja *Kršćanstvo kao religija utjelovljenja* prikazan je način rada s lekcijama.

Iz osvrta na rad tečaja izražena je želja da se tim temama posveti jedan dulji tečaj. Iz rada u skupinama proizašlo je da bi svaka provincija trebala pronaći osobu koja ima volju za ovakav seminarski rad. Te bi se osobe složile u nacionalnu radnu grupu (team) koja bi to prenosila zajednicama. Tu je osobu trebalo prijaviti do 8. 10. 2005. godine. Ta je grupa održala sastanak s Predsjedništvom VFZ-a u Zagrebu, 22. listopada 2005. gdje je izražena želja za još jednim Seminarom *Osnovnog tečaja*.

Susreti – Budući da su gotovo svi nazočni bili na Svefranjevačkom susretu na Trsatu, 8. listopada 2005. godine, s. Blaženka je vrlo kratko prenijela tijek otvorenja pripreme za proslavu 800. obljetnice franjevačke karizme koje je animirao fra Nikola Vukoja. Bio je to znakovit skup u Marijanskom svetištu na Trsatu svih franjevačkih zajednica (oko 1500 sudionika) obilježen euharistijskim slavljem u sportskoj dvorani (predvodio je nadbiskup mons. Ivan Devčić), klanjanjem Presvetom Otajstvu i potom zajedničkim ručkom u trsatskom perivoju. Ručak je bio dar trsatskih franjevaca. Poslije podne je fra Željko Tolić, provincijal iz Splita održao predavanje o bogatom doprinosu franjevačkih zajednica u ovim našim krajevima, a zatim su se predstavljale brojne ženske franjevačke zajednice, FSR i Frama.

Na kraju Svefranjevačkog susreta, svima se na sudjelovanju zahvalio predsjednik Odbora za pripremu susreta fra Bernardin Škunca i pozvao sve prisutne poglavare da prije povratka kućama zajedno podijele svima svečani blagoslov sv. Franje.

Izvjeshće Tajnice i blagajnice – Tajnica i rizničarka VFZ-a s. Blaženka izvijestila je o događanjima i aktivnostima u tajništvu VFZ-a te je iznijela prikaz ulaza sredstava i troškova kao i stanje blagajne na kraju 2005. godine. Ukratko je prikazala prilike koje su bile razlogom preseljenja ureda Tajništva u prostoriju zgrade HUVRP i HKVRP u Deželićevoj ulici 75 u Zagrebu, u svibnju 2005. godine. Uz izneseno o seminarima i susretima, sastanke u Tajništvu su imala i naša radna tijela (Predsjedništvo VFZ-a, Povjerenstvo za apostolat i evangelizaciju, Povjerenstvo za duhovnost, Radna grupa animatora za Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi). Tajništvo je preuzelo i koordinaciju oko pripreme još jednog seminara CCFMC s njemačkim voditeljima (s. Reginarda Holzner i p. Othmar Nogler), koji je održan od 18. - 22. siječnja 2006. godine u Zagrebu (Granešina). Tajništvo se posredno i neposredno uključilo i u neke aktivnosti FSR-a i Frame glede obustavljanja projekta *Družbe Adria*.

Blagajnički dnevnik prikazuje sve ulazne i izlazne stavke. Glavni izvor sredstava jest članarina koju su prema prošlogodišnjem dogovoru (20% od dobivenih sredstava preko HUVRP i HKVRP) uplatile gotovo sve članice Vijeća franjevačkih zajednica (8 članica), tri zajednice su platile prema svojim mogućnostima, jedna još nije uplatila doprinos, a četiri zajednice iz BiH uplatile su svoj doprinos prema dosadašnjem načinu. Značajniji prihod imali smo od prodaje franjevačkog liturgijskog kalendara, prodaje Časoslova (20 kom). Najveći izlaz sredstava bio je za podržavanje rada FIKM – Potpomognuto je izdavanje CD- jubilarne Zlatne harfe, dodijeljena su neka sredstva i središnjici FRAME, a Tajništvo je preuzelo troškove boravka sudionika na seminaru u Rami. Glede financiranja i ova sjednica VFZ-a treba iznova donijeti odredbe za 2006. godinu.

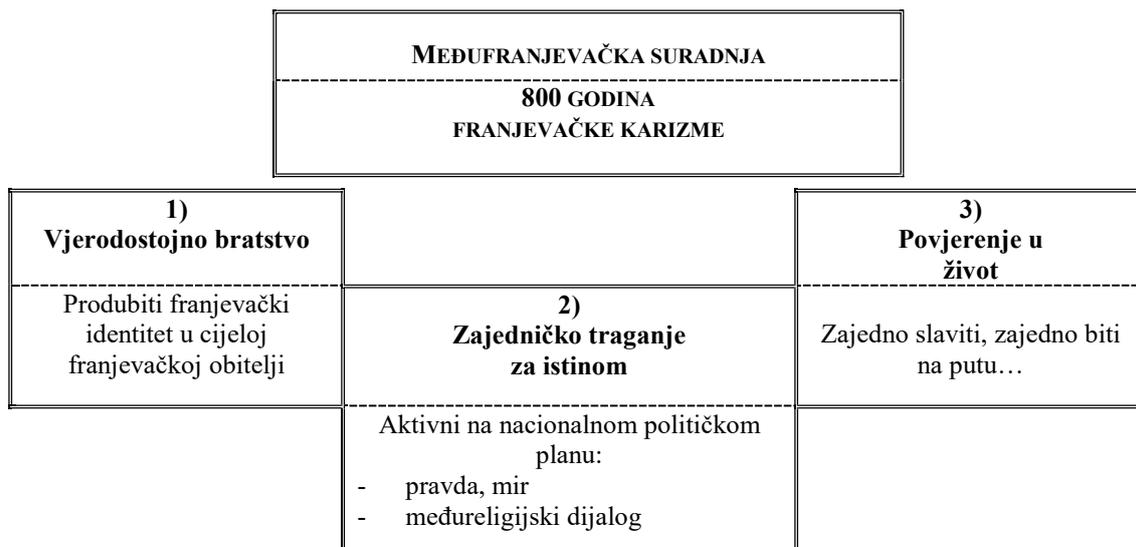
Zahvaljujući za doprinose u članarini Tajnica se zahvalila ovom skupu i na povjerenju te bila na raspolaganju za eventualna pitanja, nakon što su svi mogli pogledati cjelokupni Blagajnički dnevnik.

Diskusija: Odmah je više članova primijetilo da se na ovim plenumima izgubi vrlo mnogo vremena na slušanje izvješća te da bi bilo dobro da se izvješća dostave prije, kako bi se i eventualna rasprava i prijedlozi mogli ovdje dobro raspraviti ili pak da se dva puta godišnje pripremi ovaj sastanak npr. jedanput s pročelnicima radnih tijela drugi put samo članovi Vijeća koji će prihvatiti programe; svako povjerenstvo trebalo bi donijeti zaključne prijedloge pred Vijeće. FIKM ima konkretne programe, ali Vijeće je prema njima skeptično i neki dobri programi propadnu. Za ovu godinu je Vijeće donijelo programe na prošlom plenumu. Zamoljeni za daljnju suradnju članovi Vijeća nisu dali odgovor (osim troje). Podsjetilo se na početke rada ovog Vijeća koje je počelo u «bazi» koja je radila, a sada se postavlja obrnuto te se od «vrha» traži posao za radna tijela.

Unatoč živoj diskusiji radom se završilo u 18,00 sati.

Subota, 28. siječnja

Nakon kratke molitve predsjednica, s. Franciska iznijela je sažeto jučerašnji rad i diskusiju te istaknula: Povjerenstava traže od nas posao i da smo prošle godine stvorili plan za njihov rad, a ovdje se čulo da ih se vrlo malo stvarno aktivno uključilo. Potrebno je stoga s naše strane predložiti osobe u povjerenstva iza kojih možemo stajati i koje stvarno hoće biti ovdje aktivni. Već se prošli puta ustvrdilo da nas zajednički programi mogu radno ujediniti. Svi smo se složili da želimo proći zajedno trogodišnju pripremu za proslavu jubileja 800. obljetnice franjevački karizme. Pitanje je kako to želimo provesti, koliko će ta proslava biti na pastoralnoj i slavljeničkoj razini. Radna grupa, koja se iznova našla na Tečaju o osnovnoj franjevačkoj karizmi, pokušala je na kraju seminara izraditi svoj prijedlog rada koje je s. Franciska prikazala grafički.

Na planu *Vjerodostojnog bratstva* traži se: prijevod Franjevačkih izvora, pokretanje škole franjevačke duhovnosti za cijelu franjevačku obitelj uključujući FSR, oblikovati grupe za rad s *Osnovnim tečajem* na međufranjevačkoj razini.

Skupina preporučuje: rad na Tečaju kroz tri pripravne godine 2006., 2007. i 2008., trajanje tečaja – 2 dana, mjesta održavanja: SA, DU, ST, ZD, RI, ZG, OS; kontakt osoba za svaki grad:

SA – s. Lidija Jurišić

DU – s. Katica Dabo

ST – s. Maksimilijana Šimac

ZD – s. Danijela Kovačević

RI – fra Zvonimir Brusac

ZG – Krešimir Štetić (FSR) i Ivana Bošnjak (Frama)

OS – s. Hijacinta Hobljaj

Uz prijedlog *Zajedno biti na putu* predloženo je više susreta u godini, prihvaćanje projekata FIKM (suprotstavljanje donošenju Zakona o radu nedjeljom, pitanje nasilja općenito i nad ženama posebno, zaštite okoliša, naših potencijala zdrave vode) i da se aktivira postojeće projekte VFZ-a i sl. Predlaže se, nadalje: pružanje psihosocijalne pomoći (za oboljele od PTSP), stručno osposobljavanje članova za taj posao, pitanje azilantata i mladih koji su izašli iz dječjih domova (na ulici).

Na slavljeničkoj razini uz temu *Zajedničko traganje za istinom* predlažu se franjevački regionalni susreti «na rogožinama», tribine, franjevački glazbeni festival (fra Miljenko Šteko), tematska zajednička hodočašća, posebne stranice u *Bratu Franji* posvećene jubileju, proslava jubileja sa siromasima, svefranjevački susret 2009. Susrete svakako treba netko dobro koordinirati.

Nakon iznesenoga prijedloga bilo je komentara kojima se iznosilo i druge načine uključivanja braće i sestara u obnovu (ima braće koja mogu samostalno održati obnovu o franjevaštvu, ima drugih knjiga – Montorsijeva knjiga o franjevaštvu), možda neće svi biti oduševljeni tim tečajem.

Neugodnom se pokazala situacija, kada je s. Franciska reagirala primjedbom da je pokušala izvršiti zadatak prošlog Plenuma i ponuditi nešto konkretno u smjeru obnove u godinama pripreme za jubilej, a da sada dolaze novi prijedlozi koje bi trebalo početi ispočetka. Tako je zamolila da netko preuzme taj posao sada. Većina nazočnih ipak je bila za to da se započeto s Tačajem o franjevačkoj misionarskoj karizmi nastavi te da se nađe koordinator koji će uskladiti taj projekt s onim što se na planu proslave radi u pojedinim zajednicama kao i s onim što namjerava Konferencija južnoslavenskih provincijala. Odmah su se svi složili da koordinator bude fra Mijo Džolan. S. Franciska će za to zamoliti fra Miju.

Budući da imamo tri naznačene teme, potrebna su tri koordinatora: za temu *Zajedničko traganje za istinom* (pravda i mir) predložen je fra Bože Vuleta; za temu *Povjerenje u život* – fra Željko Železnjak, (u suradnji s fra Milanom Krištom, fra Nikolom Vukojom, fra Miljenkom Štekom).

Jedan franjevački hod trebalo bi organizirati u BiH a dva u HR (sjever i jug). Na svim programima treba angažirati biblijske teologe. Također treba stupiti u kontakt s osobama koje su stavile na raspolaganje već na Seminaru u Granešini.

Još jednom se postavilo pitanje prijevoda *Franjevačkih izvora (Fonti francescanae)* koje bi ipak trebalo uzeti u rad. Budući da je veliko djelo, predloženo je da se prijevod podijeli na više ljudi, a jedna stručna osoba da preuzme koordinaciju i konačnu redakciju. Pokušat će se tražiti osobe (fra Marinko Pejić?).

Također se željelo znati, gdje je već prevedeni *Franjevački leksikon* koji stoji neelektoriran već nekoliko godina. Fra Željko Železnjak će ispitati u čemu je problem i što se tu može učiniti.

Nastavilo se s diskusijom vezanom uz probleme FIKM. Rečeno je da je svijest o važnosti takovog Instituta u nas porasla. Shvatio se da fra Bože nije odustao od suradnje u Institutu, da nije definitivno niti odustao od vođenja, ali da ga nadilazi trajno traganje za sredstvima potrebnim za rad Instituta. Institut potražuje od VFZ-a za svoj «hladni pogon» sredstva, a za projekte nalazi sam sredstva i donatore, ovisno o projektu. Primjedbe kao: Što tražimo od Instituta, prihvaćamo li projekte koje on poduzima, ponosni smo na neke pothvate, stavila su nazočne pred konkretne odluke. Predsjednica je tada zamolila da donesu odluku glede financiranja za iduću godinu. HUVRP i HKVRP će odlučiti o sredstvima za ovu godinu na sjednici u ožujku. Na pitanje: ostaju li pri prošlogodišnjem modelu (20% od dobivenih sredstava donirati u Tajništvo, a otuda će se proslijediti za FIKM, te da zajednice iz BiH kao do sada daju 40 kn odnosno 20 kn po osobi za Tajništvo, a za FIKM prema dogovoru) odgovorilo je pozitivno 11 članova za hrvatski model, 2 su bila suzdržana. Za zajednice iz BiH sve 4 zajednice su prihvatile dosadašnji način financiranja. Fra Željko Železnjak će se zanimati koliko su davale muške franjevačke zajednice iz BiH za FIKM.

U razmišljanju o novoj osobi za ravnatelja FIKM, mišljenja su se podijelila glede produljenja mandata fra Boži ili mandata u vidu v.d., dok se ne nađe nova osoba. U glasovanju je bilo 17 glasova (od ukupno 20) za dodjelu četvrtog mandata ravnatelja FIKM fra Boži Vuleti.

Uz točku Razno najavio je fra Bernardin projekt pripreme svefranjevačke izložbe kulture i umjetnosti – u jesen 2008. godine u Klovičevim dvorima i potom u Sarajevu i Mostaru.

Od VFZ-a se očekuje da imenuje manji tim kao «kontakt-osobe» i 14 osoba za provedbu projekta. Odmah se pokušalo pronaći barem jednu osobu koja bi stvarala timove i uspostavljala kontakte s osobama iz Ministarstva. Spomenuto je ime fra Mirka Jožića iz «Bosne Srebrne».

Reakcija: svaka provincija treba kod kuće prirediti ono što za tu izložbu može doći u obzir. Zaključeno je da fra Bernardin pismeno zamoli sve provincijalate da surađuju s konzervatorima na tom projektu.

Još je spomenuto da bismo uz 800. obljetnicu trebali dati neki vidljivi znak na društveno-socijalnom planu. Ako ne damo znaka, sve će ostati kultura i folklor. Što? Centar za nezbrinute, zapuštene? Geste su svakako važne. Konkretnih odluka glede toga nije bilo.

Na primjedbu kako je premalo da se plenum održava jedanput godišnje, predložilo se i prihvatilo, da bude dva puta tako da bi na prvom zasjedanju bili članovi Vijeća i Pročelnici radnih tijela, a na drugom samo članovi Vijeća. Već za ovu godinu postavljen je datum plenuma 17. lipnja. Bude li toga dana đakonsko ređenje, onda se prebacuje sastanak na 16. lipnja.

Opet se dotaknulo pitanje mandata pročelnicima Povjerenstava. Budući da su samo dva povjerenstva aktivna, pretpostavlja se, da rade ne zbog mandata nego iz oduševljenja za dobro pa se očekuje da će se sada uključiti u programe koje je prihvatio ovaj Plenum. Također je rečeno da povjerenstva treba restrukturirati, nakon što se dobije potvrda Statuta, te da se onda donese i jedan zajednički pravilnik za Povjerenstva.

Ponovno je potaknuto pitanje završetka rada na *Hrvatskom franjevačkom biografskom leksikonu*. Trebao bi obuhvaćati razdoblje do 2005. godine. Fra Marijan Karaula će u dogovoru s fra Vickom Kapitanovićem urediti i izdati knjigu, s tim da svaka Provincija odredi osobu za kontakt radi dobivanja podataka.

U završnoj riječi s. Franciska je svima zahvalila na aktivnom sudjelovanju i zajedničkom zauzimanju za naše zajedničke franjevačko dobro.

U Zagrebu, 28. siječnja 2006.

Zapisala s. Blaženka Perković
Zapisnik pregledale: s. Franciska Molnar, predsjednica
i s. Kornelija Zorić, potpredsjednica

Prenosimo iz –News CCFMC - Karizma 2008/2009 - Ideje i poticaji

Anton Rotzetter OFMCap

Izdržati porugu

Do danas se još mogu čuti podsmjeh i poruga. Krenuo je Franjo iz Asiza na konju, viteški opremljen. No vratio se bos ostavivši svoj štit, koplje i oklop u Spoletu. Imao je nadobudne svjetovne zamisli, sad se vraća pješice kući, sasvim obično, oklijevajući, ispitujući, tražeći. Njegov pothvat je totalno propao.

Upirali su prstom na njega. Šaputanje - podsmjehivanje - izrugivanje. Tko još ipak hoće s njime razgovarati? Tko ga još želi pozvati? Za ništa nije sposoban, nesiguran je, danas želi jedno a sutra nešto sasvim drugo.

Ali što znači osuda drugih? Je li on zato tu da ispunjava očekivanja i predodžbe drugih? Zar on ne mora ići onim putem, koji je njemu određen? Nitko nije u njegovoj koži. Samo on može odgovoriti na poziv, koji se tiče samo njega osobno. Zato i mora izdržati to, što ga okolina više ne razumije i što ga drugovi izbjegavaju.

Samoća je prilika, misli Franjo. Vlastitim očima vidjeti, sam prosuditi i osjetiti. Oslonjen na samog sebe ide svojim putem. Bog će mu već pokazati kuda ga vodi. Mora se jednostavno strpjeti. Samo on može donijeti prave odluke. Nitko mu ih ne može oduzeti. No za to još sada vrijeme nije dozrijelo.

I tako on čeka i traži znakove i glasove.

Pitanja:

1. Koliko dopuštam da prosudba drugih djeluje na mene?
2. Kako izlazim na kraj sa situacijom, kad se dogodi nešto što nisam htio?
3. Kad i gdje sam slično doživio kao Franjo?
4. Kako unatrag gledam na iskustvo čekanja?

„Dodite i vidite!“

Gdje i kako netko stanuje, gdje i kako živi govori o osobi: tko je ona i kakva je, makar samo kao orijentacija kad prvi put nekoga susretnemo. Da li dojam vara, to će pokazati iskustvo.

Bilo je tako i s dva učenika Ivana Krstitelja, kad su prvi put susreli Isusa. Oni su slijedili Ivana, jer su osjetili, da je on prorok na prekretnici vremena. Vremena su bila loša, puna nesigurnosti i strahova. Dakle nadali su se, da će ih on voditi u bolju budućnost. Moralo se nešto dogoditi. Ići jednostavno tako dalje, to nije bilo rješenje.

To nazivamo obraćenjem. Učiniti iskorak iz ukrućenih starih navika i poći u novo vrijeme. Ivan, taj veliki čovjek, govori svojim učenicima, da on nije onaj koji nosi nadu, nego samo onaj koji utire put onome koji treba doći. On samo upućuje na Isusa, u kojem prepoznaje obećanog Mesiju. Dva učenika razumiju njegov mig i slijede Isusa. Kad ih je ovaj vidio gdje dolaze, upita: “Što želite od mene?” Oni su se trebali izjasniti zašto idu za njim, no u svojoj zbunjenosti upitali su samo: “Gdje stanuješ?” Tada ih je Isus pozvao: “Dodite i vidite.” (Iv 1,38)

Iznenadjenje je bilo veće od njihovih očekivanja. Ono što su mogli vidjeti uopće nije odgovaralo njihovim snovima. Oni su išli za jednim putujućim propovjednikom, koji nije ni kamena imao gdje bi glavu položio. Oni vide prijatelja malih ljudi, siromaha i grešnika, umornih i opterećenih. Oni vide, da je susret s njim za ljude spasonosan, jer su pronašli mir, oslobođenje od grijeha, pomoć i utjehu. No prije svega oni su osjetili da su prihvaćeni i da ih se uzima ozbiljno.

Božja oslobađajuća vijest zvuči tako jednostavno. Nije tako komplicirana kao dogmatika, a ne ni kao neki moralni kodeks. Kroz priče iz svakodnevnog života i lako shvatljive prispodobe Isus naviješta svoje poslanje.

To ćemo morati ponovo učiti, ako želimo prevladati krizu vjere i naći izlaz iz socijalnih i ratnih konflikata našeg vremena. I mi trebamo proroka, koji nas može izbaviti iz naše bespomoćnosti. Kao nekoć i mi ćemo čuti: „Dodite i vidite!” Samo tako ćemo zaista moći susresti Isusa.

Franjo je to razumio i živio, te je Crkvi svoga vremena skrenuo pogled na sebe. Jer ni ona kao Ivan ne smije vezati na sebe, nego uvijek upućivati na drugoga, koji je veći od nje i koji stanuje među nama. Koji ni danas ne želi ništa drugo nego nekoć: da ljudi opet mogu odahnuti, da se oslobode svojih grijeha i tereta, da ponovo nauče uspravno hodati i da mogu doživjeti Božju nazočnost punu ljubavi. Samo se za to trebamo brinuti. Tamo gdje se tako živi, tamo se uvijek nanovo i danas događa susret s Isusom i njegovim spasonosnim djelom.

Andreas Müller OFM
/Prevela Vesna Simonić, FSR/

860 milijuna djece žive u velikoj bijedi

U svijetu danas životari oko 860 milijuna djece u bijedi i strahu. O tome je nedavno uz pojedinosti i brojke pisala obavještajna agencija kongregacije za evangelizaciju naroda «Fides». Pod naslovom: «Herod: Ubojstvo nevine djece se nastavlja» i na temelju najnovijih podataka različitih međunarodnih udruga «Fides» izvještava, da danas 211 milijuna djece u dobi između 5 i 14 godina mora raditi. Od toga 171 milijun radi pod vrlo opasnim uvjetima, oko 120 milijuna su zaposleni na puno radno vrijeme. Nadalje tu stoji, da je rad djece, napose u Aziji, veliki problem. Uzrok raznih oblika izrabljivanja leži u činjenici, da u najzaostalijim zemljama u razvoju preko 50 milijuna djece uopće nije registrirano pri porodu.

Prema izvješću obavještajne agencije broj se djece s ulice procjenjuje na 120 milijuna, od toga 50 milijuna žive u Južnoj Americi. To su djeca nasilja, neograničene industrijalizacije, djeca rata, iz propalih obitelji, djeca droge i seksualnog zlostavljanja u dobi između 5 i 16 godina, a ima ih i mlađih.

Druga tragedija koja se navodi u ovom potresnom izvješću je glad u svijetu, koja je uzrok smrti 11 milijuna djece u dobi ispod 5 godina. Protekle je godine umrlo 3 milijuna ljudi od aidsa, a od toga je bilo 500 000 djece. Od 40 milijuna ljudi, koji su patili od te imunološke bolesti bilo je 2,5 milijuna djece ispod 14 godina.

/Prevela Vesna Simonić, FSR/

Susreti

IV. SUSRET ZAJEDNICA TOR SVETOGA FRANJE u Zagrebu

“Braća i sestre... gdje god bili i na kojem god se mjestu našli neka se međusobno duhovno i brižno prihvaćaju i poštuju. I neka gaje jedinstvo i zajedništvo sa svim članovima franjevačke obitelji.” (Iz Pravila Trećeg samostanskog reda svetoga Franje)

U tom duhu, 5. studenog 2005. godine, zagrebačke zajednice Trećeg samostanskog reda sv. Franje okupile su se na Vrhovcu, u samostanu Milosrdnih Sestara Svetoga Križa.

Naime, prije tri godine franjevske i franjevci Trećeg samostanskog reda grada Zagreba i okolice, održali su prvi takav susret kojemu je bio cilj: U susretu i druženju s ostalim zajednicama istog Pravila upoznati naše bogatstvo u različitosti, ali i uvijek iznova otkrivati svoj identitet i poslanje.

Otada se takvi susreti održavaju svake godine i to u različitim trećoredskim obiteljima.

Susret je započeo prije 15 sati. Nakon okupljanja i druženja uz kavu i oko stola koji je obilovao različitim slasticama, uštipcima, pitom, sirnicom i slanim kiflicama, pripremljenim od naših zajednica, slijedilo je predavanje s. Rastislave Ralbovsky. U njezinu izlaganju upoznali smo se s još jednim biserom franjevačkog reda - TOR!

To je blažena s. Zdenka Schellingova (1916.-1955.), žrtva ljubavi i nasilja!

Ova Blaženica, rodnom je iz Slovačke, pripadala je Družbi milosrdnih sestara sv. Križa. Nakon završetka medicinske škole i obvezne redovničke formacije 30. siječnja 1937. godine polaže svoje prve redovničke zavjete. Radila je u Bratislavi u Državnoj bolnici na rengenološkom odjelu kao laborantica.

U to je vrijeme na vlasti bila Komunistička partija, koja je otvoreno progonila Katoličku crkvu. Mnogi su biskupi, svećenici, redovnici i vjernici laici bili proganjani, zatvarani, mučeni i ubijani.

Unatoč tomu opasnom razdoblju, s. Zdenka se nije prepustila strahu, nego se, osnažena i potaknuta Kristovim primjerom, odlučila na jedan izvanredno hrabar potez: pomogla je uhapšenom svećeniku, koji je bio u bolnici zbog posljedica mučenja, da pobjegne od onih koji su mu namijenili smrt. Nakon bijega svećenika s. Zdenka se u bolničkoj kapelici ovako molila: “*Gospodine Isuse, za njegov život žrtvujem svoj. Pomozi mu da ostane živ!*”

Ubrzo je uhićena te u istražnom zatvoru grubo mučena. Pod optužbom veleizdaje osuđena je na 12 godina zatvora. Pretučena gotovo na smrt, rekla je: “*Oproštenje je najveća stvar u životu*”. Ovu sestru, koju je zbog silnog mučenja izdalo zdravlje te je u svojoj 39. godini života preminula 1955., nije resila samo izvanredna hrabrost! U cijeloj toj potresnoj priči, osobno me ganula još jedna njezina posebna vrlina zbog koje je prozvana “nasmiješena svetica”. Naime, u toj svojoj agoniji ona je uvijek na svom licu čuvala osmijeh, mistični osmijeh! Dana 14. rujna 2003. godine, papa Ivan Pavao II. proglasio je s. Zdenku blaženom.

Nakon predavanja s. Rastislave uslijedilo je euharistijsko slavlje koje je predvodio fra Goran Dabić. U svojoj se propovijedi osvrnuo na naše poslanje i djelovanje. Zapitao se, koliko smo prepoznatljiviji u ovome svijetu i jesmo li privlačni?! Govore li, naši životi ljudima među kojim se krećemo? Na početku svete mise i nakon pričesti, bili smo poticani i meditacijama blažene sestre Zdenke, koje su izricale sestre Križarice. Potaknuti primjerima blažene s. Zdenke, molili smo da i po njezinom zagovoru postanemo radikalni i uvijek više za druge. Neka nam još progovori s. Zdenka kroz svoju pjesmu:

SMIJEŠI SE!

"S osmjehom beri ružice trpljenja,
s osmjehom poklanjaj riječ...
S osmjehom pomaži,
s osmjehom primaj nepravde,
s osmjehom podnosi neistinu o sebi!
S osmjehom primaj kada ti lažu,
s osmjehom prekrivaj sve što te boli,
s osmjehom koračaj i kad si jako tužna.
S osmjehom koračaj prema Golgoti.
Tamo ćeš naći onoga koji je svu laž,
zlobu, dvoličnost, prijevaru ljudi
upoznao prije tebe.
On te pušta koračati po već utrutom putu.
Kako bi bila nezahvalna
kada se svemu ne bi nasmiješila!»

Teško je općenito razlučiti, što je u onom popodnevnu (15-20h, kada su zadnje sestre pozdravile sestre na Vrhovcu) bilo ugodnije i srdačnije! Sestre su nas radosno dočekivale. Sestre i braća TOR radosni su stizali, svatko sa svojim prinosom za bratsko druženje. Sestra iz jedne zajednice, s velikom korpom punom uštipaka na ruci, uprisutnila je među nama franjevačku jednostavnost i obilatost! Razgovori uz samoposlugi i pokretljivost – od jednih do drugih, bili su srdačni. Blaženstvom su zarila lica starijih sestara sv. Križa, koje zbog dobi rjeđe odlaze na ovakve susrete. Sve je razveselila prisutnost s. Klare Šimunović, provincijalke ŠSF, Splitske provincije.

Kroz predavanje sestre Rastislave uz video i poslije kroz pitanja koja su postavljale sestre, svi smo bolje zavirili (osobito mi mlađi) u to mračno, sakriveno i drastično poglavlje naše katoličke povijesti. Blažena s. Zdenka, u nama je pobudila i oživjela naše redovničko predanje i služenje do žrtve života za Boga i čovjeka.

Pjevanje su kroz euharistijsko slavlje animirale ŠSF iz Ivanić Kloštra pod ravnanjem sestre Mire Bliznac. Poslije spomenutog slavlja, svi smo se spontano zaustavili kod stolova: da još s nekim progovorimo i da se još nečim okrijepimo. Razlaz je bio uz srdačno zahvaljivanje, pozdravljanje i pitanje: «Sestra Renata, gdje ćemo dogodne?»

Do sljedećeg susreta na Pantovčaku kod sestara Franjevki od Bezgrešne, 11. studenog 2006. godine.

MIR I DOBRO!

s. Tatjana Jurman, Franjevka od Bezgrešnog Začeca, Dubrovnik

Seminari

CCFMC («Comprehensive Course of the Franciscan Mission Charism») – Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi

Pod vodstvom p. Othmara Nogglera, kapucina iz Münchena, i sestre M. Reginarde Holzer održan je u Zagrebu (Granešina) od 18. - 22. siječnja 2006. seminar za Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi. Cilj tog seminara bio je ponovo prepoznati franjevačku duhovnost, prilagoditi je našem vremenu, poticati njeno unapređivanje i učiniti da misionarska karizma Franje iz Asiza zaživi u cijeloj franjevačkoj obitelji, u svima onima koji osjećaju simpatiju prema Franji i Klari i u različitim kulturnim sredinama. Potreba za ponovnim otkrivanjem franjevačke duhovnosti (refranciskanizacija) javila se prijere 25 godina i od tada se mnogo radilo na unaprjeđivanju i razvoju te ideje, iz koje je nastao ovaj tečaj i koji treba biti poticaj i poziv svim franjevačkim zajednicama i svima onima koji žele učiti živjeti nadahnjujući se na Franjinim i Klarinim

izvorima te očitovati sveprisutnu ljubav Božju u svijetu, u svakom čovjeku, svakom stvorenju i događaju. Boga se u svijetu mora tražiti, naći i svjedočiti. Povijest pokazuje franjevaštva nam da se vrlo brzo nakon Franjine smrti udaljilo od svijeta, zatvorilo u samostane i upravo je time posebnost franjevačke duhovnosti potisnuta u pozadinu.

Da bi se ponovo otkrilo iskonsko poslanje svih franjevačkih redova, potrebno je svrnuti pogled na početak: autentično franjevaštvo je, bez obzira je li to 1., 2. ili 3. red, svjetovno i u tom se ono razlikuje od ostalih redova u Crkvi. Prvi i Drugi red postoje zato da bi se Treći red mogao potpuno razviti, da bi bio djelotvorniji u svijetu, u svim strukturama društva, kako bi Duh Sveti prozeo sva svjetovna područja. Dakle ne povlačenje iz svijeta nego posvećivanje svijeta, to je bilo Franjino poslanje, a to je i danas zadaća njegovih sljedbenika. Da Franjo doista ne napušta svijet, nego ga gleda kao mjesto na kojem se osvaja novi život, pokazuje novo Pravilo, koje on daje svojem bratstvu: «Kad braća idu svijetom, moraju svojim životom odražavati duh Evanđelja.» Dakle Franjo vidi svoju zajednicu kao putujuće bratstvo, koje se ne smije vezati ni za kakvo mjesto, koje je otvoreno prema svijetu, prema svemu stvorenomu. Ako je Isus iz ljubavi prema čovjeku želio ući u takav svijet, posvetiti ga i osposobiti za ljubav prema Bogu i bližnjemu, onda je od presudne važnosti prepoznati tog Isusa kao svoje središte u svemu: u ljudina, stvorenjima i u događajima

Tako utjelovljeni Bog postaje središte svijeta, a Franjina svjetovnost temelj religije utjelovljenja. Božić kao blagdan označava obrat vrijednosti i radikalnu promjenu u mišljenju i ponašanju ljudi. Ono što je maleno i nezatno, mora postati veliko, a ono što izgleda veliko i vrijedno postaje malo. Franjevačka obitelj ima dakle u svijetu zadatak da unese onaj božansko-revolucionarni obrat, koji Marija opjevava u svom «Veliča».

U tu svrhu su prema aktualnim temama našeg vremena složeni pisani materijali u obliku 25 lekcija. Sve su lekcije jednako strukturirane, to znači da se sastoje od dijela A, B, C, D, E i F. Dio A je uvod u temu, B daje pregled, informacije i pomoć pri obradi teme, C je informacija koja razvija temu, D donosi tekstove za produbljanje i razmišljanje o temi i razmjenu misli s drugim sudionicima, E su poticaji za primjenu u vlastitom okruženju, F upućuje na literaturu u vezi s temom, a na kraju su misli ili molitve za razmišljanje.

Kako raditi prema materijalima tečaja CCFMC? Kod svake teme djelujemo po principu «vidjeti – prosuditi – djelovati». Dakle *mi*, koji se želimo potruditi i naučiti kako konkretno u životu primijeniti materijale ovog tečaja, shvaćamo našu odgovornost, naše ograničenosti i naše mogućnosti. Prvi naš korak je *vidjeti*, tj. uočiti stvarnost svijeta na socijalnoj, kulturnoj, političkoj, religijskoj razini. Istodobno pokušavamo u tome prepoznati Božji plan. Drugi korak je *prosudivanje* stvarnosti. Sveto pismo, dokumenti Crkve i franjevačkih izvora su nam mjerilo za usporedbu stvarnosti s «utopijom» Božjeg kraljevstva. Spoznaja i vjera potiču nas na promjenu, odnosno na *djelovanje*. Pri tom ćemo poput Franje i Klare pažljivo slijediti poticaje Duha Svetoga stalno težeći za ljubavlju prema Bogu, ljudima i stvorenju i stalno radeći na osobnom obraćenju. Mi svojim životom i djelovanjem možemo dati svoj doprinos, da bi Bog u svijetu bio nazočan. Ono što se dogodilo u Mariji, može se dogoditi na duhovnoj razini u svakom vjernom kršćaninu – utjelovljenje Božje. Tako se Bog povezo sa svakim tijelom našeg čovječtva i postao nada svijetu koji je bez nade. Svojim utjelovljenjem i odreknućem svakog oblika moći Bog objavljuje svoju ljubav, na koju mi (laici i klerici) svojim djelovanjem moramo poput Ivana upozoriti svijet. Temeljna zadaća kršćana je biti svjedok utjelovljenja Božjeg u svijetu. Zadremo li u bilo koji problem našeg vremena: je li to problem mira u svijetu, siromaštva, ekologije, susret s drugim religijama i kulturama, djelovanje na društvo, kontemplacija ili nešto drugo, svugdje Franjo ima nešto reći. Zato se franjevački pokret mora ponovo sjetiti svojih korijena, mora piti sa svojih izvora.

I zato bi bilo dobro proučiti sve teme ovog tečaja, ako želimo biti ono što moramo biti.

Vesna Simonić, FSR

Iz naših Zajednica

**Družba Milosrdnih sestara sv. Križa
slavi 150. godišnjicu svoga osnutka i djelovanja (1856.-2006.)**

Hrvatska provincija, čije je sjedište u Đakovu, jedna je između 17 provincija Družbe rasutih po cijelom svijetu. Jubilarni je moto zajednički svima: **Živjeti nadu**.

Samostan u Đakovu će, između ostaloga, visoki Jubilej slaviti i «**Susretima nade**».

U četvrtak 16. veljače ove godine, nakon uobičajene hodočasničke sv. mise o spomenu na svetu smrt utemeljiteljice, blažene majke M. Terezije Scherer, u dvorani maloga konvikta Milosrdnih sestara svetog Križa u Đakovu svečano je otvorena Jubilarna **150.** obljetnica utemeljenja **Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa**.

Iz Ureda

U pripremi je izdanje *Komentara Oporuke sv. Franje* o. Kajetana Essera koje će urediti za tisak izdavačka kuća «Svjetlo riječi».

Sestre Klarise su ugodno iznenađene pažnjom Vijeća koje je odobrilo nabavku štofa po povoljnim cijenama njima za habite. Evo jedne od zahvala:

SAMOSTAN SVETE KLARE - 71255 BRESTOVSKO
Telefon 030 876 067, Fax 030 876 095 samostan.sv.klare@tel.net.ba

Datum: 20. 2. 06.

Naš broj Protokola: 17/06

Vaš broj: 6/2006-od 3.2.2006

Predmet: Zahvala za štof

Vijeće hrvatskih franjevačkih zajednica
Zagreb

Poštovana s. Franciska,

Primili smo štof za habite na čemu Vam od srca hvala! Ganute smo Vašom pažnjom prema nama a dragi Bog neka Vas obilno nagradi. U tu nakanu bit ćete trajno u našim molitvama. Materijal je izvrstan tako da smo prezadovoljne. Također Vam od srca zahvaljujemo i na poslanom primjerku Osnovnog tečaja o franjevačkoj misionarskoj karizmi.

Uz tople sestrinske pozdrave u Isusu i Mariji, sv. o. Franji i sv. M. Klari odane Vam sestre klarise.

s. M. Ivana Šuljić O.S.C.